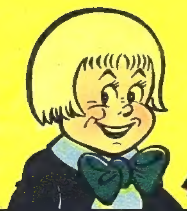

SJORS

17 augustus 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 33

van de Rebellenclub

De wonderbaarlijke lipizzaner

Walt Disney, de bekende Amerikaanse filmer, heeft opnieuw bewezen dat hij een van de grootste filmmakers ter wereld is. Hij heeft dit gedaan met de film „Het wonder van de witte paarden", die handelt over de wonderbaarlijke redding van de beroemde paarden van de hogeschool voor paardendressuur in Wenen aan het einde van de tweede wereldoorlog, toen de school met de ondergang werd bedreigd. Het boek „Een leven voor de lipizzaner" van de directeur van de rijschool, overste Alois Podhajsky, heeft als leidraad voor Disneys film gediend.

De Spaanse hofrijschool werd in 1735, tijdens de regering van keizer Karel VI, opgericht met het doel zuiver Spaanse en Napolitaanse witte volbloedpaarden te fokken als rijdieren voor koningen en keizers en als trekpaarden voor hun staatsiekarossen. Langzaam aan werd bij de africhting en de dressuur van deze paarden een zo hoog peil bereikt, dat een aantal van deze edele dieren werd gereserveerd om bij feest- en hoogtijdagen luister bij te zetten aan kleurrijke schouwspelen. Een voorstelling van de dressuur van de witte paarden is een genot voor het oog en een tot nu toe ongeëvenaarde kunst.

Vier jaar is een lipizzanerpaard voordat het in de Spaanse hofrijschool wordt opgenomen. In die tijd, doorgebracht in de stoeterij, wordt het jonge dier zorgvuldig geobserveerd om na te gaan over welke eigenschappen, welk talent en welke aanleg het beschikt. Na die vier jaar gaat het naar de stallen van de eigenlijke rijschool.

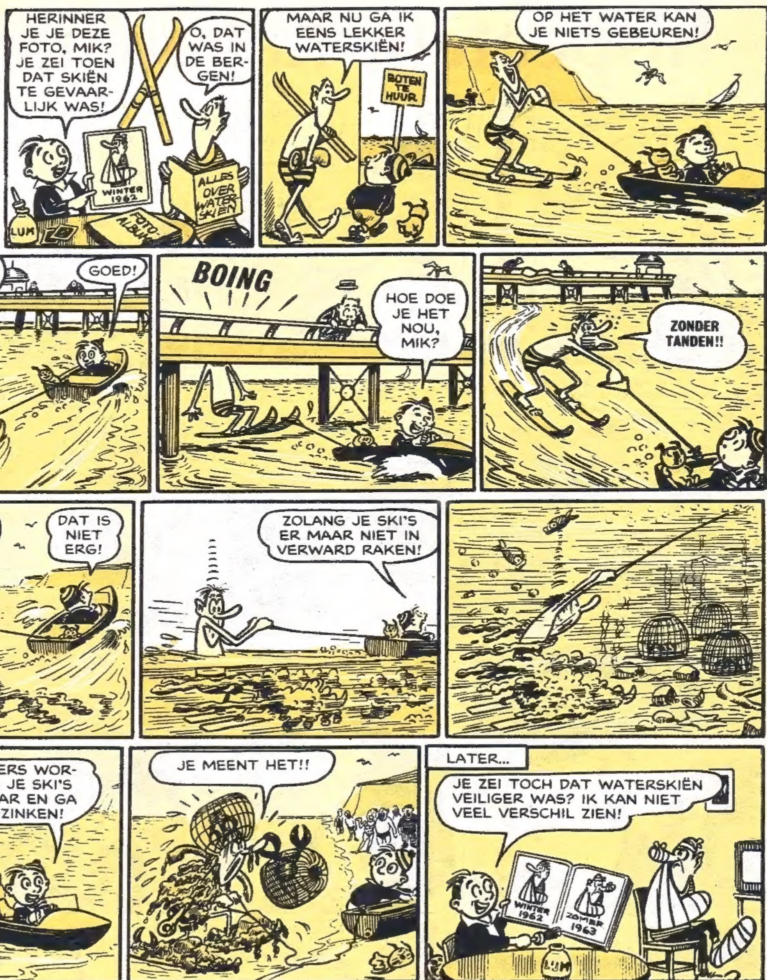

Daarna volgen twee jaren, waarin het paard als het ware een examen doormaakt. Het wordt met de nieuwe omgeving, zijn dresseur, zijn toekomstige berijder en met de manege vertrouwd gemaakt. Is men van mening dat na die tijd het paard niet aan de eisen voldoet om de moeilijke figuren en danspassen van de Spaanse hofrijschool meester te worden, dan komt het niet in aanmerking voor verdere opleiding, maar wordt als gewoon rijpaard afgericht. Deze „afgekeurde" paarden zijn desondanks toch nog altijd een klein vermogen waard vanwege hun raszuivere en beroemde afstamming.

Wordt het paard wél voor verdere opleiding bestemd, dan leert het eerst de genoemde figuren van de Spaanse school. Beheerst het dier die, dan gaat men het geleidelijk wennen aan het gewicht en de druk van een berijder. Beheerst het paard tenslotte de hele „leerstof" van de school, dan wordt voortdurend naar een grotere en volmaakter perfectie gestreefd. Er gaat praktisch geen dag voorbij of het paard is een paar uur in de manege om steeds weer dezelfde oefeningen te herhalen. Eindelijk, na jaren van training en oefening, wordt het paard waardig bevonden te verschijnen voor het publiek, dat maar nauwelijks kan geloven dat zo'n hoge graad van paardendressuur bereikbaar blijkt.

Zoals gezegd werd de beroemde Weense rijschool tegen het einde van de tweede wereldoorlog met de ondergang bedreigd. De stad Wenen werd voortdurend door bommenwerpers bestookt en kolonel Podhajsky vreesde het ergste voor zijn lipizzanerpaarden. Ondanks zijn herhaalde verzoeken weigerden de Duitse autoriteiten toestemming te geven de kostbare paarden in veiligheid te brengen. Maar kolonel Podhajsky hield vol en tenslotte gaf een Duitse generaal hem schriftelijk toestemming de inventaris van de rijschool naar veiliger oorden te brengen. Hoewel de Duitser de paarden niet onder de inventaris had bedoeld, besloot Podhajsky het toch maar als zodanig op te vatten en bracht hij de dieren per trein naar Sankt Martin, naar de stallen van het kasteel van gravin Arco-Valley.

Het grootste deel van de lipizzaners was nu in veiligheid, maar kolonel Podhajsky was nog niet uit de zorgen, want enkele tientallen paarden waren op bevel van Adolf Hitler uit Wenen weggevoerd met onbekende bestemming. Toen eindelijk de Amerikaanse bevrijders in Wenen kwamen, was het generaal Patton, die ervoor zorgde dat deze spoorloos geraakte dieren werden teruggevonden. Donderende ovaties van de verheugde Weners weerklonken, toen kolonel Podhajsky aan het hoofd van zijn ruiters voor de eerste maal na de oorlog de manege van de Spaanse rijschool binnenreed. Ondanks alle gevaren, die hadden gedreigd, was de traditie van de Spaanse hofrijschool gered.

Hoe ontstaat ketelsteen?

Het water bevat stoffen, die, als het water in gewone toestand verkeert, erin opgelost blijven. Maar als het water door verhitting meer en meer tot damp overgaat, dan wordt het overblijvende water van die stoffen oververzadigd. Die stoffen slaan neer, hechten zich in vaste toestand aan de bodem en de wand van de ketel. Op die manier ontstaat ketelsteen, dat zich op de duur in een zo dikke laag op wanden en bodem van bijvoorbeeld fabrieksketels vasthecht, dat het er moet worden afgebikt.

Wie was Copernicus?

Nikolaus Copernicus was een groot sterrenkundige. Hij werd in 1473 geboren in het Pruisische stadje Thorn, studeerde eerst in de Poolse stad Krakau en later in de Italiaanse stad Bologna. Daar vooral bekwaamde hij zich in de wetenschap, die hij later zelf in nieuwe banen zou leiden. Hij was de eerste die begreep, dat de zon het middelpunt is van ons planetenstelsel en dat de aarde zich met de andere planeten om de zon beweegt. Ook bepaalde hij de omlooptijden van de maan. Copernicus overleed in 1543.

Inspecteur Kahanam

KAHANAM WAS PROFESSOR KORB OP HET SPOOR EN OVERVIEL HET SCHIP, DAT IN NAPELS KORB EN DIENS SMOKKELWAAR AAN BOORD ZOU NEMEN.

DE BEMANNING GEHOORZAAMDE.
WE GEVEN ONS OVER!

WAT DOEN WE MET HEN?
BRENG ZE IN DE RUIMEN! DE KAPITEIN HOUD IK HIER!

IK ZIE DAT U ME BEGRIJPT, KAPITEIN!... STUUR NU HET SCHIP DE HAVEN BINNEN ALSOF ER NIETS GEBEURD IS!

EEN POOSJE LATER LAG DE SMYRNA IN NAPELS AAN DE KADE GEMEERD. TWEE „MATROZEN" WACHTTEN OP DE AANKOMST VAN DE BANDIETEN.

NA LANGE TIJD STOPTE ER EEN VRACHTWAGEN...
VLUG. SCHEEP DE KISTEN IN! IK GA VAST NAAR ANDRIOS!
EINDE-LIJK!...

DAAR ZIJN ALLE KISTEN! WAAR IS DE KA-PITEIN?
IK BRENG U NAAR ZIJN HUT!

WAT AARDIG OM MIJ TE KOMEN OPZOEKEN, KORB! NEE, DIE REVOLVER HEEFT GEEN ZIN! OVERAL IS POLITIE!
KAHANAM! IK BEN VERLOREN!
U, U...! LEVEND!!!
ZOALS U ZIET!

NU IS HET MIJN BEURT OM U EEN SIGARET AAN TE BIEDEN. MEER KAN IK NIET VOOR U DOEN!
DANK U!

U HEEFT EEN ERNSTIGE FOUT BEGAAN DOOR IN HET BIJZIJN VAN EVA OVER ANDRIOS EN DE SMYRNA TE SPREKEN!

EEN MOOIE VANGST, KAHANAM! DE HELE BENDE!
WE HEBBEN DE KISTEN GEOPEND: HET IS PRECIES WAT WE ZOCHTEN!
SMYRNA

KOM, EVA! ONZE OPDRACHT IS UITGEVOERD! WAT ZOU JE ZEGGEN VAN EEN VAKANTIE OP CAPRI OM WEER OP KRACHTEN TE KOMEN?
EINDE

Het zwarte veulen

LUCY EN WILL DERRING VERTROUWDEN GEHEEL OP DE JONGE MAN, DIE VOCHT VOOR TOBY'S LEVEN. NIEMAND HIELD MEER VAN PAARDEN EN KENDE HEN BETER DAN DE AVONTURIER DICK TURPIN! NU RISKEERDE HIJ ZIJN VRIJHEID OM HET VEULEN VAN BESS TE HELPEN.

EN TERWIJL DE MENSEN BUITEN MOMPELDEN, GING DE JONGE STRAATROVER RUSTIG ZIJN GANG EN EINDELIJK, TOT LUCY'S GROTE OPLUCHTING...

KWAM TOBY LANGZAAM OVEREIND — HET WAS VOORBIJ.

NU MOEST DICK TURPIN ZICH OVERGEVEN...

IK BEN GEREED, MAAR IK HEB NOG ÉÉN VERZOEK. U ZULT DAT KUNNEN BEGRIJPEN.

EN DAT IS?

DICK FLOOT SCHEL EN TOEN...

DAAR KOMT BESS! AL WAT IK VRAAG IS HAAR VAARWEL TE MOGEN ZEGGEN!

VERTROUW HEM NIET!

LAAT HEM NAAR HET PAARD GAAN, MAAR KIJK UIT, MANNEN!

LUCY EN WIL KEKEN TOE...

HIJ RISKEERDE ALLES OM TOBY TE REDDEN EN NU ZULLEN ZE HEM IN DE GEVANGENIS WERPEN...

SST! HIJ IS IETS VAN PLAN! ZAG JE HEM NIET GLIMLACHEN?

MEN KON DICKS STEM DUIDELIJK HOREN, TERWIJL HIJ TEGEN BESS SPRAK...

DAG, TROUWE BESS! NU ZIJ WILLEN DAT WIJ UIT ELKAAR GAAN, MOET IK JE NOG IETS ZEGGEN...

OPEENS SPRONG HIJ IN DE STIJGBEUGEL...

VOORUIT, BESS! ZE HEBBEN ONS NOG NIET!

STOP!

EEN LACH WAS HET ANTWOORD...

SCHIET MAAR! ALS IK STERVEN MOET, DAN IN HET ZADEL!

TOEN...

O... IS HIJ GERAAKT?

NEE, HIJ RIJDT DOOR — HIJ IS ONTSNAPT! BRAVO!

MAAR DE KOGEL HAD WEL DOEL GETROFFEN...

EN WELDRA MERKTE BESS, DAT ER IETS MIS WAS!

De slavenkoopman van Pompeï

HET GALLISCHE MEISJE MILJA EN HAAR BROER UDON WAREN SAMEN MET EEN AANTAL ANDEREN DOOR SLAVENJAGERS ONTVOERD EN NAAR POMPEÏ GEBRACHT. DE ROMEIN MARCUS VALIA EN ZIJN VRIEND KELTON STONDEN OP HET PUNT DE GEVANGENEN TE BEVRIJDEN EN DE BANDIETEN TE ARRESTEREN. INTUSSEN HEERSTE ER ONDER DE BEVOLKING VAN POMPEÏ ONRUST, OMDAT DE LAATSTE DAGEN DE STREEK DOOR AARDBEVINGEN WAS GETROFFEN.

VERDEKT OPGESTELD HADDEN ZE GEZIEN HOE MILJA DOOR EEN VAN DE SLAVENJAGERS AAN EEN ONBEKENDE VROUW IN EEN DRAAGKOETS WAS WEGGEGEVEN.

27

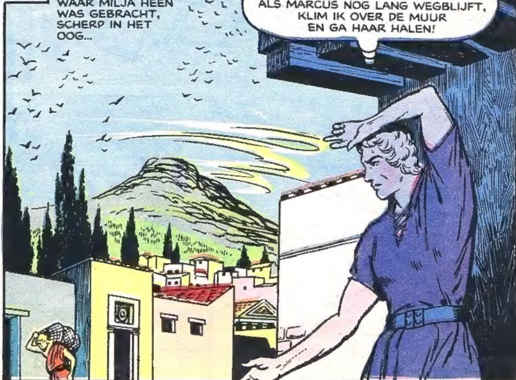
ENIGE TIJD LATER LAGEN DE STADJES RONDOM DE VESUVIUS VREDIG TE BLINKEN IN DE OPKOMENDE ZON. DE VIERENTWINTIGSTE AUGUSTUS VAN HET JAAR 79 NA CHRISTUS WAS AANGEBROKEN. DE HEMEL WAS STRAKBLAUW. MEN BEGON WEER MET HET DAGELIJKS WERK. NIEMAND BESEFTE DAT DIT DE LAATSTE DAG VAN POMPEÏ ZOU WORDEN...

ENKELE VISSERS HADDEN WEL GEMERKT, DAT ER IETS VREEMDS AAN DE HAND WAS. HET WAS WINDSTIL, MAAR TOCH SLOEGEN WILDE GOLVEN OP DE KUST. OM DE TOP VAN DE VESUVIUS HING EEN GEHEIMZINNIGE NEVEL. MEN WIST NIET DAT DE OUDE, INGESLAPEN VULKAAN BEZIG WAS TE ONTWAKEN!

JARENLANG HADDEN ONDERAARDSE GASSEN GEPROBEERD ZICH EEN UITWEG TE BANEN DOOR DE VULKAAN. EEN PAAR MAAL HAD DIT EEN AARDBEVING TOT GEVOLG GEHAD, MAAR MEN BRACHT DE AARDSCHOKKEN NIET IN VERBAND MET DE VULKAAN.

OP DAT OGENBLIK HAD MARCUS EEN GESPREK MET DE COMMANDANT VAN DE STADSWACHTERS...
DIT IS DUS HET ARRESTATIEBEVEL VOOR BARSIUS. HET IS DUIDELIJK DAT U HANDELT IN OPDRACHT VAN DE SENAAT IN ROME. DENKT U WERKELIJK DAT OOK SOSIUS RESTITUTUS ONWETTIGE SLAVENHANDEL DRIJFT? WIJ MEENDEN DAT DE SLAVEN, DIE HIJ HIERHEEN BRACHT, DOOR DE STAAT VEROORDEELDEN WAREN!

WAAROM RESTITUTUS ZICH MET SLAVENHANDEL BEZIGHOUDT IS MIJ EEN RAADSEL. DE MAN IS RIJK EN HOEFT... MAAR WAT GEBEURT ER?
NAAR BUITEN! VLUG!!!

TERWIJL MARCUS EN DE COMMANDANT NAAR BUITEN RENDEN, VOELDEN ZIJ DE GROND ONDER HUN VOETEN HEVIG TRILLEN...

VLAK ACHTER HEN STORTTE HET GEBOUW ALS EEN KAARTENHUIS IN ELKAAR. TOT ZIJN ONTZETTING MERKTE MARCUS DAT HET ZWAAR GEPLAVEIDE PLEIN ONDER HEM GOLFDE. HIJ WIERP ZICH OP DE GROND...

HET VOLGENDE OGENBLIK WEERKLONK ER UIT DE RICHTING VAN DE VESUVIUS EEN VERSCHRIKKELIJKE DONDERSLAG. OP SOMMIGE PLAATSEN SCHEURDE DE AARDE OPEN, HUIZEN STORTTEN IN, VELEN RAAKTEN BEDOLVEN ONDER HET VALLEND PUIN. MET HEFTIG GERAAS VERSCHEEN ER EEN ZWARTE WOLK BOVEN DE VESUVIUS. DE VULKAAN WAS TOT UITBARSTING GEKOMEN!

A. VAN VLAARDINGEN

De juwelenroof

Inspecteur Brandt stak juist zijn onafscheidelijke pijp aan, toen de telefoon op zijn bureau enkele malen achtereen doordringend rinkelde. „Met Brandt," zei hij.

„Agent Sanders hier, inspecteur. Ik bel u vanuit de juwelierswinkel van Koomans aan de Lindelaan. Er is hier een ruitentikker aan het werk geweest. Met een grote baksteen heeft hij de etalageruit vernield en toen heeft hij zijn slag geslagen. Daarna is hij in een gereedstaande auto, waarin een handlanger zat, met grote snelheid weggereden in de richting van het station. De juwelier, die het glasgerinkel hoorde, heeft de wagen in de verte zien rijden, maar hij heeft het nummer niet kunnen opnemen."

„Getuigen?" vroeg de inspecteur.

„Een jongen van dertien jaar, Hans Draaiman, heeft het zien gebeuren. Ik heb zijn adres."

„Verder niemand?"

„Nee, inspecteur."

„Goed, ik ben zo bij je. Houd intussen de nieuwsgierigen een beetje op een afstand."

„Goed, inspecteur."

Brigadier Manders, die aan het bureau tegenover de inspecteur zat, keek hem vragend aan. „Een juwelenroof op klaarlichte dag, Manders, dat noem ik het toppunt van brutaliteit."

„Waar, inspecteur?" vroeg Manders.

„Lindelaan. Kom mee, we gaan kijken."

„Toen u dus het gerinkel van brekend glas hoorde, bent u onmiddellijk naar de winkel gegaan?" vroeg inspecteur Brandt aan juwelier Koomans. Samen met de brigadier zat hij in het luxueus ingerichte kantoor van de juwelier, dat aan het eind van een lange gang achter de winkel lag.

„Ja, inderdaad. Herman, die het gerinkel ook had gehoord, kwam de trap af. Ik botste onder aan de trap tegen hem op, hij viel en heeft zijn voet verstuikt."

„Herman is uw bediende, nietwaar?" vroeg de inspecteur.

„Ja," zei de juwelier. „Toen zijn we samen naar de winkel gegaan en we zagen natuurlijk onmiddellijk wat er was gebeurd. Ik liep vlug naar buiten en zag de wagen aan het eind van de laan rijden. Het nummer kon ik niet meer lezen."

De inspecteur zoog nadenkend aan zijn pijp. „U zegt dat u samen met uw bediende naar de winkel bent gegaan. Het ging wel moeilijk zeker met die verstuikte voet?"

„Inderdaad," antwoordde de juwelier. „Ik heb hem, nadat hij was gevallen, overeind geholpen en hem een beetje ondersteund. Herman is nu boven en mijn vrouw heeft de dokter gewaarschuwd."

„Weet u ongeveer voor hoeveel er uit de etalage is gestolen?" vroeg de inspecteur.

„Precies kan ik dat natuurlijk nog niet zeggen, maar het staat wel vast dat het voor een aanzienlijk bedrag is. Ik denk toch zeker voor een honderdduizend gulden."

„Een ton?" riep brigadier Manders ongelovig uit.

„Inderdaad," zei de juwelier. „Behalve een plateau met ringen, waarin briljanten zaten, is er ook een etui met kostbare diamanten, die ik uit Parijs had ontvangen, verdwenen."

„Behalve een plateau met ringen is er dus ook een etui met diamanten verdwenen. Ik neem aan dat dit alles dicht bij elkaar in de etalage stond opgesteld, want de dief heeft natuurlijk geen tijd gehad om het kostbaarste uit te zoeken."

„U hebt gelijk," antwoordde de juwelier. „U begrijpt, de diamanten, de briljanten ringen en de andere gouden sieraden waren echt iets bijzonders en daarom hadden Herman en ik er in de etalage een exclusief hoekje van gemaakt."

„Had u die diamanten al lang in huis en wist iemand ervan af?" vroeg de inspecteur.

„Ongeveer twee weken. Het was algemeen bekend, want het heeft in de kranten gestaan dat ik ze had gekocht. Ze kwamen uit Frankrijk en maakten deel uit van de beroemde verzameling Legrand, die een paar maanden geleden is geveild."

„Juist, ja," zei de inspecteur. „Ik neem aan dat u tegen diefstal bent verzekerd?"

„Gelukkig wel," antwoordde Koomans, „anders zou het wel een zeer zware slag voor me zijn geweest."

„Inderdaad," zei de inspecteur. „Nou, meneer Koomans, dat was dan wel zo'n beetje alles wat ik u voorlopig wilde vragen." De inspecteur stond op en brigadier Manders volgde zijn voorbeeld. Na afscheid van de juwelier te hebben genomen en nadat inspecteur Brandt agent Sanders de nodige instructies had gegeven, reden de beide politiemannen naar het bureau terug. Daar aangekomen gaf de inspecteur een papiertje aan de brigadier en zei: „Laat die jongeman, Hans Draaiman, maar eens hier komen."

„Zo, Hans, jij hebt dus vanmiddag die juwelendiefstal in de Lindelaan zien gebeuren, hè? Liep je daar of. . ."

„Nee, meneer, ik stond op de bus te wachten, bij de halte vlak voorbij de juwelierswinkel. Ik was bij mijn vriend geweest. Toen de bus kwam, reed hij door, omdat hij helemaal vol was. Ik moest dus op de volgende wachten en dat duurde ruim een kwartier. Al die tijd dat ik bij de bushalte stond, stond er een man op de hoek van de Lindelaan."

„Stond hij daar stil?" vroeg de inspecteur.

„Soms stond hij een tijdje stil en dan drentelde hij weer eens wat op en neer," antwoordde Hans.

„Viel je niets bijzonders op aan die man, ik bedoel: deed hij zenuwachtig of zo?"

„Nee, helemaal niet," zei Hans. „Het was net of hij op iemand wachtte. Maar opeens gooide hij zijn sigaret weg, liep met vlugge passen naar de juwelierswinkel en gooide een steen door de etalageruit. Toen stak hij zijn hand door het gat en graaide er allerlei dingen uit, die hij in zijn hoed deed. Op hetzelfde ogenblik stopte er een auto voor de winkel en daar sprong hij in. Ik was natuurlijk heel erg verbaasd en voordat ik eigenlijk begreep wat er precies gebeurd was, reed de auto al weg."

„Weet je nog hoe die man er uit zag?"

„Hij had een bruin gezicht en een klein, zwart snorretje," zei Hans. „Hij leek wel een beetje op een. . . een, ja, wat zal ik zeggen, een Italiaan of een Spanjaard of zo iets."

„Een buitenlands type dus?"

„Een beetje wel, ja."

„Wel, Hans, je wordt vriendelijk bedankt dat je hier bent geweest en ons dit hebt verteld. Misschien dat we je later nog eens nodig hebben, maar dat hoor je dan nog wel. Tot ziens en nogmaals bedankt."

Toen brigadier Manders even later de kamer binnenkwam, zei inspecteur Brandt: „We gaan nog eens naar de Lindelaan, Manders."

Op de hoek van de Lindelaan bleef inspecteur Brandt enige tijd staan en hij keek aandachtig rond. Tot verbazing van Manders bukte hij zich zelfs een paar maal. Opeens kregen zijn ogen een verbaasde uitdrukking. In een spionnetje, dat aan een van de ramen van de bovenwoning van juwelier Koomans was bevestigd, zag hij het gezicht van een jongeman, die blijkbaar met iemand in de kamer in gesprek was. De jongeman keek in de spiegel van het spionnetje en zijn blik ontmoette die van de inspecteur. Was er verbazing in die blik of verbeeldde de inspecteur zich dat maar? Hij gaf brigadier Manders een wenk en liep naar de juwelierswinkel. Daar vond hij Koomans, die bezig was de etalage te ontruimen.

„Is uw bediende Herman er nog, meneer Koomans?" vroeg de inspecteur.

„Ja, inspecteur, hij is boven. De dokter is bij hem."

„O, dan spreek ik hem later nog wel," zei inspecteur Brandt.

„Maar u kunt wel even wachten, inspecteur," zei Koomans.

„Dat is niet nodig, want er is geen haast bij. Tot ziens, meneer Koomans."

Op zijn huurkamer zat Herman Stemvoort, de bediende van juwelier Koomans, in een gemakkelijke stoel, zijn verstuikte enkel op een bankje voor zich uitgestrekt. Tegenover hem zaten inspecteur Brandt en brigadier Manders. De laatste haalde een pakje sigaretten te voorschijn en hield het Herman voor. Deze schudde echter zijn hoofd en zei: „Nee, dank u, ik rook niet." Inspecteur Brandt nam zijn pijp uit zijn mond en zei: „Meneer Stemvoort, ik zou graag willen dat u ons eens vertelde hoe op die bewuste middag alles in zijn werk is gegaan."

Herman Stemvoort knikte. „Nou, inspecteur, ik was dus in het kantoor, dat, zoals u weet, achter de winkel ligt."

„U was in het kantoor?"

„Ja. Meneer Koomans had me gevraagd verschillende dingen, die we die middag hadden gebruikt, op te bergen en er de boel een beetje op te ruimen. Terwijl ik daar bezig was, hoorde ik opeens een ruit breken. Ik had op dat moment een kristallen vaas in mijn handen en die zette ik eerst neer. Daarna holde ik de lange gang door. In het midden van de gang is, zoals u wel weet, de trap, die naar boven gaat. En op het

Vervolg op bladzijde 26

„Toen u dus dat gerinkel hoorde, bent u onmiddellijk naar de winkel gegaan?"

Ria de Griend in Eindhoven wil graag de betekenis weten van een aantal uitdrukkingen, die we dagelijks in onze taal gebruiken. Hier volgen ze.

„Hij lacht in zijn vuistje"

Deze uitdrukking betekent in stilte lachen, ongemerkt lachen, zich heimelijk verheugen over de tegenspoed of nederlaag van een ander. Men denkt daarbij aan iemand die zijn hand voor zijn mond houdt om niet te laten merken dat hij lacht. Hij lacht dan „in zijn vuist". De uitdrukking is zeer oud; in middeleeuwse werken treffen we hem al aan.

Gaper

Voor een drogisterij of apothekerswinkel zie ik weleens een mannenkop met open mond. Wat betekent dit? vraagt Arie de Vries in Rotterdam.

Deze mannenkop heet gaper en we hebben hier te doen met een oude gewoonte. In vroeger tijden werd de geneeskunde voor de gewone burgerij zo goed en zo kwaad als het ging uitgeoefend door barbiers en reizende marskramers, die hun patiënten meestal op het marktplein hielpen of liever behandelden. Vooral hielden zij zich bezig met tandentrekken. Ook in die tijd was men al overtuigd van het nut van reclame en dus maakten de „dokters" zoveel mogelijk reclame voor hun zaak. Wie de malste praatjes verkocht en het hardst schreeuwde, kreeg de meeste klanten. Ook andere middelen om klanten te trekken werden gebruikt, zoals een aap of een ander vreemdsoortig dier. Er waren zelfs „dokters", die een neger bij zich hadden of een als neger vermomde Europeaan. Het was diens taak zijn mond wijd open te sperren en zo luid mogelijk te verkondigen hoe knap zijn baas wel was in het tandentrekken. Ook stak hij wel zijn tong uit om te laten zien hoe gezond hij was dank zij de uitstekende behandeling van zijn baas. Langzamerhand gingen de barbiers hun beroep thuis uitoefenen en plaatsten zij boven de deur van hun zaak een gaper, een mannenkop, getooid met een tulband en met de mond wijd open. Later, toen het apothekersbedrijf meer en meer werd uitgeoefend door mensen, die daarvoor lang hadden gestudeerd en een moeilijk examen hadden afgelegd, werd de gaper afgeschaft. Je ziet ze daarom niet veel meer.

Vragen staat vrij

„Je bent van lotje getikt"

Met „van lotje getikt zijn" bedoelen we dat iemand niet goed bij zijn verstand is. Waar deze uitdrukking vandaan komt, is niet precies bekend, maar men neemt aan, dat het een oude scheepsuitdrukking is, die oorspronkelijk luidde: „van lorretje getikt zijn", dat wil zeggen: een klap gekregen hebben van het lorretje. Het lorretje is een oude naam voor de bezaansmast. Wie daarmee in onzachte aanraking kwam, kreeg een dusdanige schok, dat hij minstens de eerste minuten uitgeteld was.

Spijkers op laag water zoeken

Dit is een uitdrukking, die afkomstig is uit het scheepstimmervak. Vroeger had men op de scheepswerven jongens in dienst, die bij laag water de spijkers moesten opzoeken, die bij het timmeren in het water gevallen waren. De uitdrukking werd eerst toegepast op het zoeken naar kleinigheden, die bijna niet te vinden zijn, maar later kreeg ze de betekenis van vitten, bezwaren maken zonder reden.

Hoe ontstaan tranen?

Op deze vraag van Theo Vandijcke in Antwerpen hebben we het volgende antwoord. Tranen worden afgescheiden door een klier, de zogenaamde druifvormige traanklier, die in de binnenste ooghoek is gelegen. Deze klier loost haar vocht, de tranen, door tien kanaaltjes. De tranen verspreiden zich dan tussen de oogleden en de oogappel en vloeien weg in de binnenste ooghoek door twee gaatjes, de traanpunten geheten. De tranen worden onophoudelijk in geringe mate afgescheiden, maar de hoeveelheid neemt toe zodra de zenuwen, die met de traanklieren in verbinding staan, geprikkeld worden. Deze prikkeling kan uitgaan van de hersenen (pijn, verdriet, woede enzovoort), van een vreemd voorwerp dat in het oog is binnengedrongen of van het slijmvlies (verkoudheid). Tranen zijn van groot belang voor het oog, want zij houden de oogappel zuiver en vochtig.

Daniel Defoe

Daniel Defoe werd in 1659 of 1661 (daarover heeft men geen zekerheid) in Londen geboren. Zijn vader was slager. Daniel kreeg in zijn jeugd gelegenheid om verder te leren en hij legde zich vooral toe op vreemde talen. Hij studeerde onder andere Spaans, Grieks, Italiaans, Latijn en zelfs Nederlands. Toch werd hij later geen geleerde, maar kousenkoopman. Tijdens de regering van koning Karel II werd hij verdacht van verzet tegen de koning en noodgedwongen moest hij zijn vaderland verlaten. Een paar jaar later keerde hij terug. Zijn kousenzaak was verlopen en Defoe probeerde nu zijn geluk met een pottenbakkerij. Deze zaak had succes en in zijn vrije tijd schreef Defoe zijn later zo beroemd geworden boek Robinson Crusoe. Het boek verscheen op 25 april 1719. Op 12 mei van datzelfde jaar was de eerste druk al uitverkocht en op 8 augustus verscheen al de vierde druk. Robinson Crusoe is sedertdien in bijna alle talen van de wereld vertaald. Defoe heeft nog vele andere romans geschreven, maar geen enkele daarvan kan ook maar in de schaduw staan van Robinson Crusoe. Zoals met veel verdienstelijke mensen is gebeurd, is Defoe arm en vergeten gestorven. Dit alles in antwoord op een vraag van Jan de Groot in Arnhem.

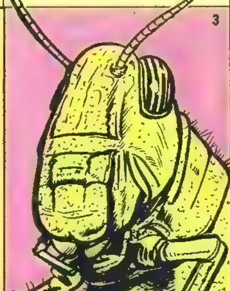
KEN JE DE NAMEN VAN DEZE DIEREN?
OPLOSSING OP BLADZIJDE 30

arend

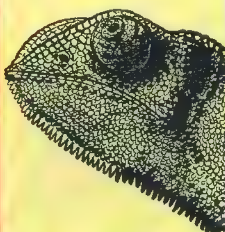

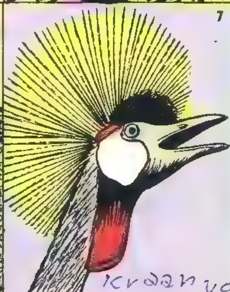
sprinkhaan

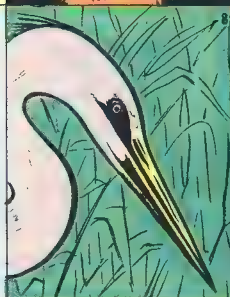

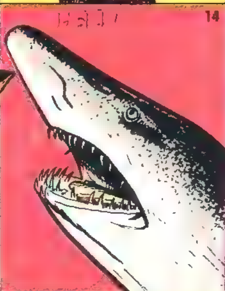

neushoorn

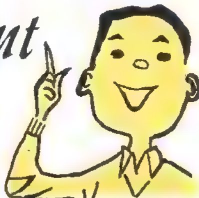
giraf

schildpad

BUIJTEN

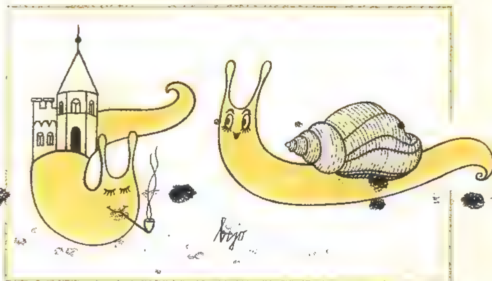
Yvonne Verbeek (12), Obrechtlaan 34, Eindhoven, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst uit Gelderland, Noord-Brabant of Limburg. • *Joop Damhuis (14), Veldstraat 15, Glanerbrug gem. Enschede,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. Hobby's: sport en suikerzakjes. • *Magda Dussart, Kerkstraat 24, Kuurne (W.-Vl.), België,* wil corresponderen met een jongen of meisje uit Australië, Texas en Amerika, die Nederlands spreekt. Wie heeft voor haar adressen? • *Johnny Breget (17), Laurens Costerstraat 15b, Schiedam* en *Peter Friederich, Nolenslaan 313, Schiedam,* willen corresponderen met twee meisjes tussen vijftien en zeventien jaar, omgeving Harderwijk-Hulshorst. • *Klaas Teitsma (16), Hoorn 47, Terschelling,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: muziek en film. • *Mathieu Dequelle,*

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Bernadettelaan 45, Abdissenbos, Waubach (L.), wil corresponderen met een r.k. meisje van veertien jaar. • *Peter Scheuerman (14), Jekerweg 111, Maastricht,* verzamelt alle speldjes en bierviltjes: hij geeft voor één speldje drie, vijf of zeven postzegels, of één, drie of vijf suikerzakjes of één bierviltje. • *Liebe v. d. Velde (18), Julianabuurt 6, Opende Zuid (Gron.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Harrie Veenstra (11), Hoflaan 12, Grotegast (Gron.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Luus Matthee (15), en Phiey Zom (14), Lange Noordstraat 112, Zevenbergen (N.-Br.),* willen corresponderen met twee jongens van veertien tot zestien jaar. • *Jean Hodgkinson (16), 36 Beach Road, Hartford, Norwich, Cheshire, England,* wil corresponderen met een Nederlandse jongen van zestien of zeventien jaar. • *Liliane Bolckmans (16), Maantjessteenweg 55, Merksem (Antwerpen) België,* wil corresponderen met een Nederlandse of Waalse jongen van zestien of zeventien jaar. • *Christiane Bolckmans (10), Maantjessteenweg 55, Merksem (Antwerpen), België,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Tiny Scholts (15), Egidiusstraat 26 I, Amsterdam-West,* wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien jaar, liefst in Amsterdam. Hobby's: zwemmen, film en schaatsen. • *Joke Sielias (14), Speulderweg 19, Garderen (Gld.),* en *Nel van Mourik (15), Amersfoortseweg 313, Garderen (Gld.),* willen corresponderen met een jongen of meisje van hun leeftijd. • *Tea Jellema (13), Saiterstraat 11, Leeuwarden* en *Johanna Maurits (13), Saiterstraat 16, Leeuwarden,* willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en muziek. • *Marianne Tol (15), Meeuwenlaan 63, IJmuiden-Oost,* wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • *Els Tol (13), Meeuwenlaan 63, IJmuiden-Oost,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Johnny Dierx (14), Beukstraat 16, Passart-Heerlen,* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd, uit Nederland. • *Eeltje Hefting (12), Hoofdweg B 11, Zijldijk (Gron.),* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst in de Antillen. • *Rudy Pauptit (10), Govert Bidloosstraat 96, Den Haag,* biedt vier albums met vliegtuigplaatjes aan tegen Willem-II-sigarebandjes, monsters, suikerzakjes en Washington-sigarebandjes. Eerst schrijven. • *Bennie van Dijk (14), Dreumelweg 2, Alphen a/d Maas (Gld.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd in Engeland. Wie heeft adressen voor hem? • *Yvonne Heinink (12), Hyacinthenstraat 2, Oldenzaal,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: muziek, lezen en sport. • *Doorntje Fransen (13), Heistraat 41, Helmond,* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, suikerzakjes. • *Mieke van Bavel (14), Helvoirtseweg 70, Vught,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: toneelspelen, zwemmen en lezen. • *Thérèse van Rooy (14), Koestraat 6, Vught,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, toneelspelen en lezen. • *Corrie van Leeuwen (14), en Riet v. d. Salm (14), Zuidbuurtseweg 40, Zoeterwoude (Z.-H.),* willen corresponderen met twee jongens van vijftien of zestien jaar. • *Menno Ritsema (16), 's-Gravelandseweg 79, Hilversum,* zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd, liefst in Den Haag. • *Pauw van der Maas, Henry Dunantstraat 15, Kruiningen (Zld.),* wil met jongens uit België foto's van wielrenners ruilen. • *Jacqueline v. Oosterbos (14), Middenstraat 4, Roosendaal (N.-Br.),* en *Ria Lazeroms (15), Vinkenbroeksestraat 14, Roosendaal (N.-Br.),* willen corresponderen met twee r.k. jongens en meisjes tussen veertien en zestien jaar. Hobby's: zwemmen, fietsen, foto's van filmsterren. • *Annemie v. d. Weijer (16), Boxtelsebaan 40, Oisterwijk (N.-Br.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Annie Smits (12), Tienrayseweg 32, Horst (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • Wil *Anneke, Mathenesserlaan, Rotterdam* haar juiste adres opgeven aan *H. Spann, Hogeweg 248, Venlo?* • *Rigje de Bruijn (17), Grote Wielenstraat 11, Leeuwarden (Tijnjedijk),* wil corresponderen met een jongen van achttien jaar. • *Trees Berkelmans (14), Lindelaan 58, Helvoirt (N.-Br.),* wil corresponderen met r.k. jongen of meisje van vijftien jaar, liefst in Zeeland. Hobby's: schaatsen, zwemmen, foto's van Cliff. • *Leen Boks (15), Doornlaan 47, Ede (Gld.),* wil corresponderen en postzegels van de hele wereld ruilen. • *Ria de Bruijn, Mr. v. Hallweg 45, Amstelveen,* wil foto's van Connie, Romy Schneider en anderen ruilen voor foto's van Charlton Heston. • *P. Hekstra, Mr. de Vrieswei I, Suameer (Fr.),* heeft een projector met negen films, die hij wil ruilen voor ongeveer twintig grammofoonplaten. • *Nettie Kimenai, Gerardus Majellastraat 7, Dongen,* wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. • *Joske Kimenai (11), Gerardus Majellastraat 7, Dongen,* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *Maria Kimenai, Gerardus Majellestraat 7, Dongen,* zoekt een correspondentievriendin. • *Annie van Campen (14), Langepad 43, Zaandijk,* wil corresponderen met een jongen of meisje tussen veertien en zestien jaar, liefst in Noord-Brabant. • *Dienie van Campen (12), Langepad 43, Zaandijk,* wil corresponderen met een jongen of meisje van twaalf of dertien jaar, liefst in Friesland of Drente. Hobby: foto's van filmsterren. • *Hillie van Campen (11), Langepad 43, Zaandijk,* wil corresponderen met een jongen of meisje tussen elf en dertien jaar. • *Wim Aafjes (13), Bozenhaven 113, Mijdrecht,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in het Gooi of op de Veluwe. • *Lida de Graaf (14), Schutstraat 240, Hoogeveen (Dr.)* en *Femmie Smit (13), Schutstraat 248, Hoogeveen (Dr.),* willen corresponderen met twee vrienden of vriendinnen van hun leeftijd. • *Jan van Honk (15), Hoofdweg 275 II, Amsterdam-West* en *Jaap Koers (16), Leeuwendalersweg 103 hs., Amsterdam-West II,* willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • *Henny Videler (14), Oranjeboomstraat 44, Breda,* zoekt een correspondentievriendin in Vlaams-België of Duitsland. Hobby's: reizen, postzegels. • *Marly v. d. Westerlo (14), Willemprinzenstraat 108, Helmond* en *Wilma van Os (13), Bij de Essen 14, Helmond,* willen corresponderen met twee vrienden of vriendinnen van hun leeftijd, liefst omgeving Roermond. Hobby's: zwemmen, fietsen, zingen, dansen, foto's van filmsterren. • *Joke Marynissen (17), Lindenlaan 9, Eindhoven,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd.

SPELEND SPEELGOED

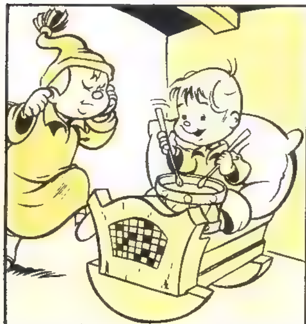

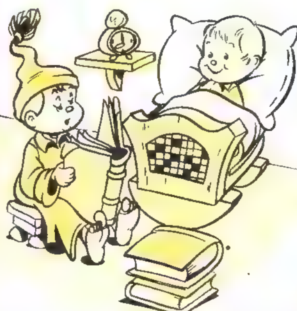
In de stad waar Tommie en zijn broertje Tim woonden werd op een keer kermis gehouden. „Gaan wij er ook heen?" vroeg Tim. „Goed," lachte Tommie. „Morgen gaan we ernaar toe."

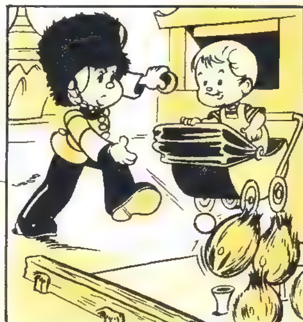

Om drie uur die nacht maakte Tim Tommie wakker. „Sta op," zei hij, „we moeten naar de kermis!" „Wel nee," zei Tommie, „het is nog nacht. Ga gauw weer slapen. Morgen gaan we!"

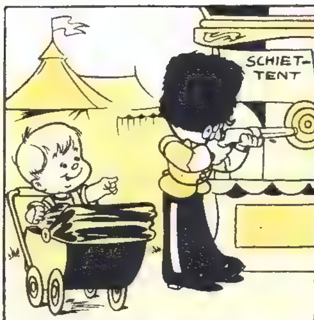

Maar Tim was té opgewonden om te slapen. Daarom ging hij maar wat trommelen. Om hem weer in slaap te krijgen las Tommie hem voor, maar ook dat hielp niet. Tim blééf wakker.

De volgende morgen zei Tim: „Nu gaan we, hè?" Tommie was vreselijk slaperig, maar toch zette hij Tim in de kinderwagen en reed met hem naar de kermis.

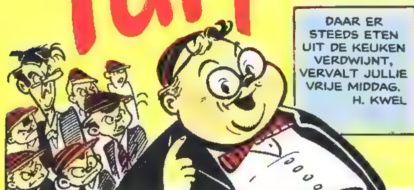
Hij reed met Tim het hele kermisterrein over, want Tim wilde alles zien. Tommie probeerde aan enkele stands zijn geluk en de prijzen die hij won legde hij in de kinderwagen.

Het was laat toen ze thuiskwamen. „Wat heeft Tim veel prijzen gewonnen," zei Dollie. „Geen wonder dat hij nu zo moe is, dat hij slaapt." Tommie zei niets, hij gaapte alleen maar!

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

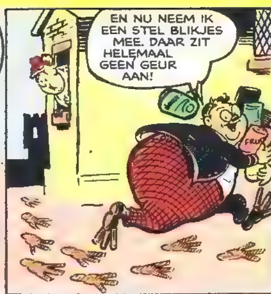

EN TOCH ZAL IK ZE WEL KRIJGEN!

KEUKEN
DEZE WASKNIJPERS DOE IK AAN MIJN VOETEN, DAN GAAT ALLES BETER!

EN NU NEEM IK EEN STEL BLIKJES MEE. DAAR ZIT HELEMAAL GEEN GEUR AAN!
FRUIT

WEER SLOEG DE KOK ALARM...
LIEVE HELP, ZIE JE DIE SPOREN, JAN?
JA, WAT EEN VREEMDE, HÈ? ZE LIJKEN VAN EEN VOGEL AFKOMSTIG!

NU NOG EVEN IN MIJN SCHUILPLAATS SPRINGEN!

DE SPOREN EINDIGEN HIER!
VOLGENS MIJ IS HET EEN VOGEL. HIJ IS OP DEZE PLAATS DE LUCHT INGEGAAN!
HA, HA, DAT DACHT JE MAAR!
FRUIT

EN LATER...
KNIP!
IK HEB BEST ZIN IN DIE TAART, MAAR HOE KOM IK ERBIJ?

HA, HA, MET DIT HANDIGE INSTRUMENT KAN IK HEM ZO PAKKEN!

VOOR DE SCHOOL ONTMOETTE MENEER KWEL KOLONEL STERREBALK.
ER IS EEN REUZENVOGEL OP HET TERREIN VAN DE SCHOOL GEZIEN!
ONZIN! ER BESTAAN GEEN REUZENVOGELS!

ZO, EVEN DIT LEKKERE TAARTJE NAAR MIJN SCHUILPLAATS BRENGEN!

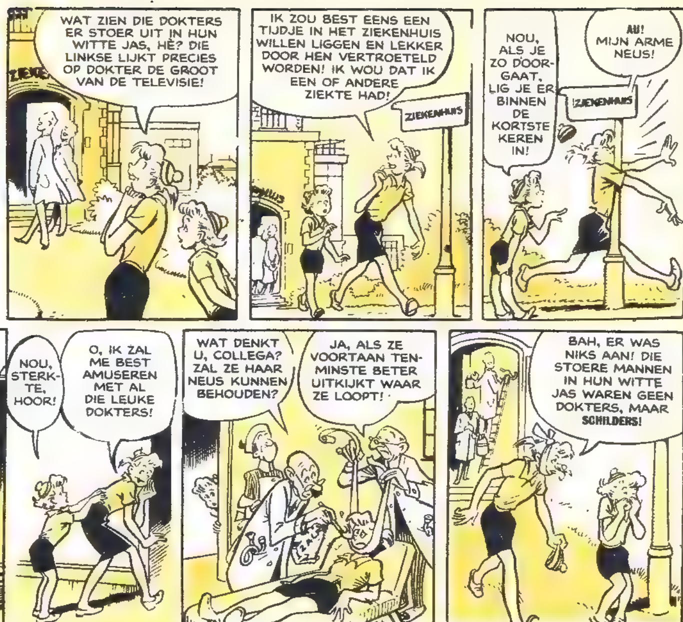

KIJK DAAR EENS! DAAR LOOPT DIE REUZENVOGEL!

WACHT MAAR, IK ZAL HEM WEL EVEN NEERSCHIETEN!
HELP!
DIE SCHREEUW KOMT ME BEKEND VOOR!

LIEVE HELP! HET IS BILLIE!

DE VOGEL IS GEVANGEN, JONGENS! JULLIE VRIJE DAG GAAT DOOR!
HELP! LAAT ME ERUIT!
WIL JE WAT VOGELTJESZAAD, LIEF BEESTJE?

Map en Mopple

Krabbels

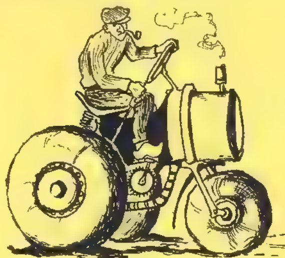
Het Spaanse zangeresje/filmsterretje Marisol werd in 1949 in Malaga geboren. Haar eigenlijke naam is Josefa Flores Gonzales. Haar vader is arbeider; zij is de middelste van drie kinderen.

De Amerikaanse acteur Kirk Douglas, die onlangs zijn vakantie doorbracht aan boord van zijn jacht, heeft twaalf personen van de verdrinkingsdood gered.

De eerste tractor werd gebouwd door een zekere meneer George H. Harris uit Chicago. Dat gebeurde in 1890. Het was nog maar een primitief probeersel en pas in 1906 verscheen de eerste landbouwtractor op de markt. Deze machine was gebouwd door de firma Hart & Parr in Charles City, Verenigde Staten.

Bij de krekels is het zo, dat alleen de mannetjes sjirpen. De vrouwtjes kunnen geen geluid voortbrengen.

In de vijftiende eeuw werd in Europa voor het eerst getennist. Het spel werd toen met de blote handen gespeeld.

Bing Crosby, de beroemde zanger, is vroeger klerk op een postkantoor geweest.

De maan draait om de aarde met een snelheid van ongeveer zestig kilometer per minuut.

De scheepsschroef werd in 1772 uitgevonden door de Franse natuurkundige Daniel Bernoulli.

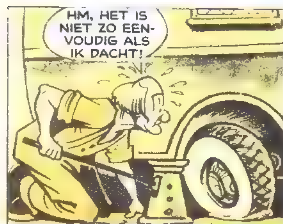
Broadway, de bekende straat in het centrum van New York, dankt zijn naam aan de vroegere Nederlandse kolonisten, die hem „Breede wegh" noemden.

Coco de Clown

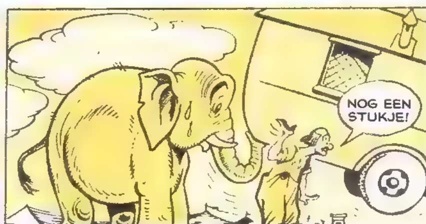

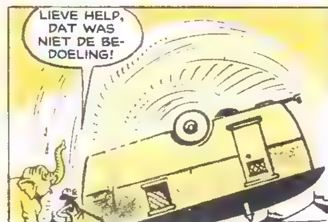

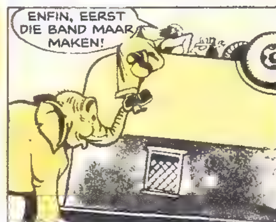

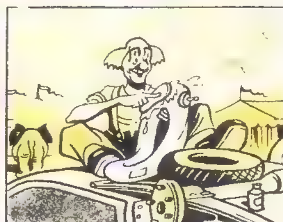

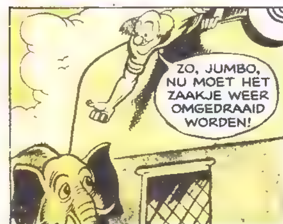

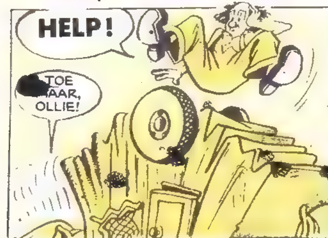

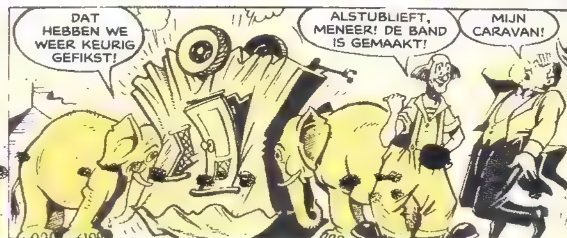

De schat van Chaparral

David Dixon en Ralph Thompson, beiden van de Daily Chronicle, zijn met hun vriend Vlasto en de fotograaf Harkness in Mexico om iets te weten te komen over een zekere Chaparral, die daar een hele Indianenstam in zijn macht heeft en een schat verborgen houdt. En er is iemand, die Chaparral uitbuit. Ragebol ontmoet een opdringerige heer, Carlos Diaz, die hij even later in de trein weer tegenkomt. Dan ontspoort de trein. De passagiers worden door rovers overvallen, maar de leider van de bende, Porfirio, blijkt een kennis van Vlasto te zijn. Hij biedt Vlasto en zijn vrienden onderdak voor de nacht aan. Tijdens de tocht naar Porfirio's haciënda valt Ragebol van zijn paard en blijft alleen achter. Hij wordt door Indianen verzorgd en meegenomen naar het dal van de paddestoelengod.

U hebt gezegd dat u ons wilde helpen om naar het land van Chaparral te komen," merkte Dixon op. „Bent u daar inderdaad nog toe bereid?"

„Het is hier heel ver vandaan, señor," antwoordde Porfirio ontwijkend. „Wel honderd kilometer. U zou minstens twee dagen te paard moeten rijden."

„Twee dagen paardrijden?" kreunde Harkness. „Meent u dat nou?"

„Ja, señor. Ver naar het noorden. Dicht bij de Amerikaanse grens."

„Hoe dichtbij precies?"

„Ongeveer honderd kilometer ervandaan. Misschien nog iets meer."

„Nou, dan moet het toch mogelijk zijn om het grondgebied van Chaparral te bereiken! Die Amerikaanse televisiemensen hebben het immers ook klaargespeeld?" zei Dixon, terwijl hij met de kop van zijn pijp langs zijn neus streek. „En u had het ook nog over een auto. Vlasto had een auto voor ons besteld in San Emilio. Hij dacht dat we het grootste gedeelte wel per auto zouden kunnen afleggen."

„Ja, ja, ik zal u mijn auto laten zien," zei Porfirio, die opeens helemaal opfleurde. Maar er scheen hem iets minder prettigs te binnen te schieten en hij keek Dixon een beetje weifelachtig aan, alsof hem een licht opging.

„Hoe kom je hier eigenlijk aan benzine?" vroeg Harkness. „Je moet hier wel mijlen ver van een garage verwijderd zijn."

„Ik heb een hele hoop benzine, señor. Ik zorg altijd eerst dat ik de benzine krijg en dan haal ik een auto."

„Kunt u rijden?"

„Nee, señor. Als ik een auto eh. . .léén, dan leen ik meteen de chauffeur erbij!"

Dixon lachte ironisch. Hij begon te begrijpen hoe señor Porfirio aan zijn auto gekomen was.

„Zoudt u bereid zijn ons de auto te verhuren? Tenminste, als het blijkt dat het mogelijk is naar Chaparral te rijden?"

„Het zou misschien mogelijk zijn, als iemand u de weg kon wijzen, señor. De route is gedeeltelijk onbegaanbaar. U zou er op uw eentje nooit komen. Er zijn sommige paden en gedeelten van de mesa die

hard genoeg zijn om er met een auto over te rijden, maar je moet precies de weg weten."

,,Wat is het voor een soort auto?"

Als antwoord riep Porfirio een man die bezig was een paard te verzorgen.

,,Ja, baas," antwoordde de knecht en ging weg.

Een paar minuten later hoorden Dixon en Harkness een krachtig motorgeronk en ergens achter de haciënda vandaan kwam een grote Amerikaanse wagen te voorschijn met een jonge Mexicaan aan het stuur, die Lorenzo bleek te heten.

Hij reed het plein op in een stofwolk en bracht de wagen handig naast Porfirio en Dixon tot stilstand, die opstonden om het voertuig eens goed te bekijken.

,,Dat is juist wat we moeten hebben," merkte Dixon waarderend op. ,,Ik geloof dat Vlasto net zo'n soort wagen voor ons had besteld," voegde hij eraan toe, met een spottend lachje naar Porfirio.

,,Vlasto?" herhaalde de jongeman, terwijl hij uit de auto sprong. ,,Zei u señor Vlasto? Alle mensen, dit is zijn auto, señor! Hij heeft hem gehuurd. Hij had mij een telegram gestuurd, dat ik hem en een paar vrienden in San Emilio moest afhalen. Ik was onderweg daar naar toe toen deze. . . deze. . . señor Porfirio en zijn mannen mij en de auto gevangennamen. Ze hebben me hier nu al een hele tijd vastgehouden."

Een stortvloed van Spaans tussen Porfirio en Lorenzo volgde nu, terwijl Dixon Harkness een knipoog gaf. Hij had aldoor al een voorgevoel gehad dat er aan de auto van Porfirio een luchtje zat. Maar er was meer voor nodig om Porfirio in verwarring te brengen. Hij nam het doodkalm op.

,,Denk niet dat ik die auto gestolen heb, Lorenzo," zei hij met indrukwekkende waardigheid. ,,Ik wilde señor Vlasto en deze heren alleen een aardige verrassing bezorgen. Ik wilde ze de moeite besparen om naar die miserabele stad San Emilio te moeten gaan, die zelfs de jakhalzen en de hagedissen vermijden!"

,,Ik waardeer het buitengewoon dat u zo zorgzaam voor ons bent, señor," antwoordde Dixon met een spottend lichtje in zijn ogen, ,,en ik weet zeker dat Vlasto er ook zo over denkt."

Terwijl ze zo stonden te praten, kwam een ruiter in snelle galop de patio oprijden, die een tweede paard zonder zadel bij zich had. Met een schitterend gevoel voor dramatische effecten hield de man pas op het allerlaatste ogenblik zijn paard in, wat gepaard ging met een werveling van stof en een wild gesteiger.

,,Dit is het paard waarop de blonde jongeman heeft gereden, baas," deelde de ruiter mede. ,,We vonden het buiten op de vlakte. We hebben geen spoor van de jongeman gevonden. We hebben een heel gebied afgezocht."

,,En señor Vlasto dan?" vroeg Porfirio ongerust.

,,Die oude man met dat litteken op zijn voorhoofd?" vroeg de ruiter, terwijl hij zijn vurig ros met moeite in bedwang hield. ,,Die was ook nergens te vinden. Maar een herder heeft ons verteld dat hij een blanke jongeman had gezien, die samen met een troep Tarahumara's naar het noorden reed. Er zijn heel wat Indianen op de weg."

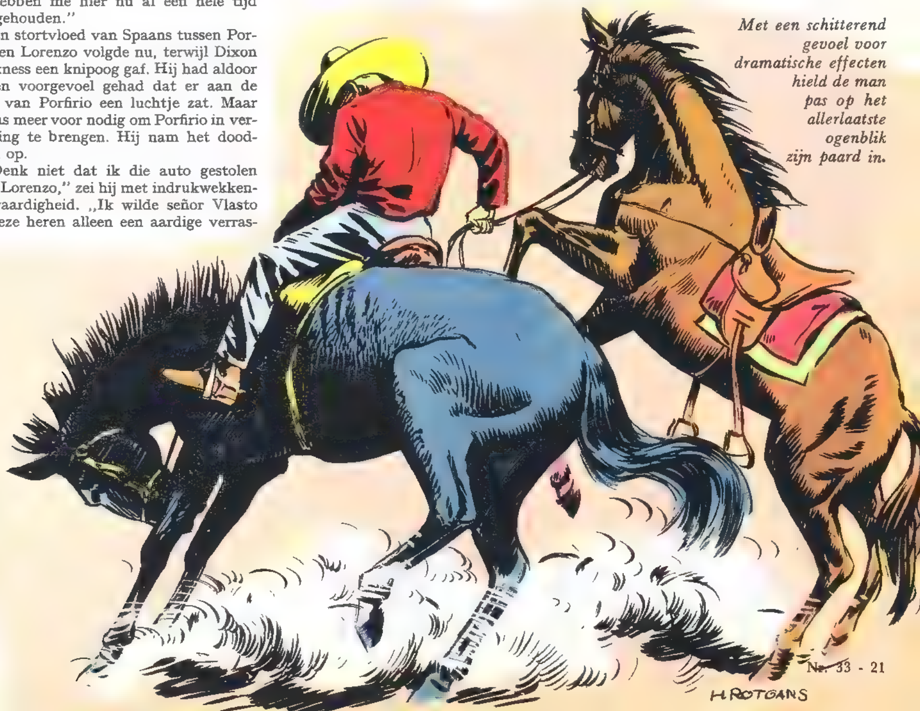
HOOFDSTUK XIII

Als de nood het hoogst is. . .

Er wordt weleens gezegd, dat Londenaars bleke, bloedarme, slappe figuren zijn, die rondscharrelen tussen de hoge gebouwen waar ze werken, als holbewoners tussen de rotsen. In werkelijkheid behoren ze tot de taaiste mensen die er bestaan, wat meer dan eens in de geschiedenis bewezen is. Ragebol Thompson was hier een typisch voorbeeld van. Hij was een geboren en getogen Londenaar en had een ijzeren gestel en een geestelijke veerkracht, die hem door de moeilijkste omstandigheden konden helpen.

Deze beide karaktereigenschappen kwamen hem goed van pas in de sinistere, onbekende omgeving, waarin hij zich bevond. Hij moest wel grote lichamelijke reserves hebben, want hoewel hij dagenlang hoge koorts had gehad, voelde hij zich, zodra hij zich ten volle bewust werd van wat er met hem gebeurd was, weer helemaal opgeknapt.

Mogelijk kwam het door de schok die hij ondervond nu hij de paddestoelengod met eigen ogen zag; in ieder geval voelde hij zich sterk genoeg om alle sporen van zwakheid van zich af te gooien.

Met een schitterend gevoel voor dramatische effecten hield de man pas op het allerlaatste ogenblik zijn paard in.

Hij was opgetogen nu hij zich realiseerde, dat hij eindelijk het doel had bereikt, dat hij en Dixon zich hadden gesteld. Tegelijkertijd was het tot hem doorgedrongen, dat hij zich hierdoor weleens in groot gevaar kon bevinden, nu hij moederziel alleen te midden van deze troep Tarahumara-Indianen verzeild was geraakt, die blijkbaar een bijeenkomst hadden om het een of andere feest te vieren.

„Het kan toch raar lopen," zei de Ragebol een beetje prozaïsch bij zichzelf, terwijl hij op de helling van de heuvel neerhurkte met de Indianen, die hem te hulp waren gekomen. Aan de ene kant hadden de Tarahumara's hem ietwat ruw, maar toch vriendelijk behandeld. Het feit alleen al dat ze de moeite hadden genomen hem zo ver op een draagbaar mee te nemen, was daar een bewijs van. Ze hadden hun karig voedsel met hem gedeeld, ze hadden hem een grof geweven deken gegeven en ze lieten hem bij zich neerhurken rondom het vuur.

Toch had de Ragebol, ondanks deze zwijgende vriendschap, het gevoel, dat als hij zou proberen ertussenuit te gaan de Tarahumara's hem dat ongetwijfeld zouden beletten.

Zijn begeleiders zaten onbeweeglijk bijeen met hun breedgerande hoeden op en met hun gestreepte dekens om, terwijl de jakhalzen gretig huilden in de verte, opgewonden als de dieren waren door de aanwezigheid van de vele Indianen, van wie ze natuurlijk hoopten een lekker hapje over te zullen houden.

De Ragebol herinnerde zich de oude geschiedenis van dit nare land; de mensenoffers, de priesters die klaarstonden om hun glinsterende messen boven hun geketende slachtoffers op te heffen. . .

„Schei nou uit," gromde hij tegen zichzelf, hoewel hij zich toch wel een beetje onbehaaglijk voelde, „je hebt nog koorts. Je laat je fantasie met je op de loop gaan."

Nee, hij vertrouwde erop dat de Tarahumara's hem vasthielden om de een of andere onschuldige reden, die hem nog wel duidelijk zou worden. Misschien was het heel eenvoudig zo, dat ze de geheimen van hun godsdienst en de rituelen die gepaard gingen met het eten van de heilige paddestoel, aan hem wilden laten zien.

Met schorre stem begroetten zij hun god.

Of zou het mogelijk zijn, vroeg de Ragebol zich met een grimas af, dat Chaparral, hun leider, van plan was hem ertoe te brengen de een of andere daad te ondernemen, die zij geheim wilden houden? En wilden ze hem daarom misschien eerst onder de invloed van de vliegenzwam brengen?

Er heerste in ieder geval een vreemde, gespannen sfeer in het ravijn, waarheen de Ragebol was overgebracht. Het was duidelijk merkbaar dat de troep steeds dichter bij de paddestoelengod kwam.

De vele groepen Tarahumara's die in het ravijn samenstroomden, bleven allemaal stokstijf staan, zodra ze het monsterachtige stenen beeld zagen, dat al het omringende overheerste.

Met schorre stem begroetten zij hun god, waarbij de Ragebol in hun toon duidelijk eerbied kon onderscheiden, al verstond hij geen woord van wat ze zeiden.

Maar nadat ze de paddestoelengod begroet hadden, verspreidden de Tarahumara's zich over de helling van de heuvel en overal kon je dan al spoedig hun kampvuren zien opflikkeren. Voor zover hij het tot nu toe kon beoordelen, schatte hij, dat er wel al zo'n vijf- à zeshonderd Indianen moesten zijn, en nog steeds kwamen er meer bij.

Wat een drukte, spotte hij bij zichzelf, Real Madrid tegen de Hotspurs zou nog niet zoveel mensen trekken! Zulke dingen kunnen ze vast niet al te vaak doen. Ze hebben een hoop eten meegebracht. Zelfs voer voor hun ezeltjes.

Al brandde hij ook van nieuwsgierigheid, toch verloor hij niet uit het oog hoe hachelijk zijn toestand was. Al zouden de Tarahumara's hem vrijwillig hebben laten gaan, hij twijfelde er ernstig aan of hij ooit zelf een uitweg zou kunnen vinden uit deze afgelegen wildernis, waar de paddestoelengod oppermachtig heerste. In de eerste plaats had hij in dit land geen enkel punt van oriëntatie, en verder had hij geen vervoermiddel, tenzij hij de Indianen ertoe zou kunnen overhalen hem een van hun neerslachtig kijkende ezeltjes te verkopen.

Ondertussen had het nieuws van zijn aanwezigheid zich blijkbaar als een lopend vuurtje onder de Indianen verspreid. Grote groepen kwamen dichterbij om hem nieuwsgierig aan te staren en het werd een drukte van belang. Te oordelen naar de manier waarop ze over hem stonden te praten, scheen de troep die de Ragebol afgeleverd had, erg trots te zijn op zijn buit.

Terwijl hij de Tarahumara's in onverstoorbaarheid probeerde te evenaren, zat de Ragebol stilletjes voor zich heen te turen. Steeds meer mensen kwamen hem nauwkeurig bekijken. Soms raakten ze even zijn kleren aan en begonnen de gastheren van de Ragebol met vragen te bestoken.

Gastheren of cipiers? dacht hij grim-

mig, terwijl hij doelloos met een stok in het vuur zat te porren.

Als even zovele standbeelden, die uit de omringende rotsen gehouwen konden zijn, hadden de Indianen zich tenslotte om hem heen verzameld.

Plotseling kwam er echter beweging in de troep. Ze werden onrustig en schenen verheugd op iets te wachten. Van beneden uit het dal kon men stemmen horen die steeds dichterbij kwamen. Eén stem klonk ruw boven de andere uit.

De Indianen die bij het vuur zaten stonden op. Een van hen beduidde de Ragebol gebiedend hetzelfde te doen, tenminste dat maakte hij op uit zijn gebaren. Voordat de Ragebol wist, wat er gebeurde, week de menigte uiteen om plaats te maken voor een lange, verbazingwekkende figuur, die met grote passen naar het vuur toe kwam. Uit de eerbied, waarmee de Indianen de man begroetten, met opgeheven handen en hese kreten en ongewone levendigheid, maakte de Ragebol op, dat het niemand anders was dan Chaparral in eigen persoon!

Chaparral ging nog minutenlang door met hen ervan langs te geven

Chaparral, de plaatsvervanger van de imposante paddestoelengod die het omringende land beheerste en die, nu het heldere maanlicht het schijnsel van de vuren deed verflauwen, dreigender dan ooit opdoemde aan het einde van het dal...

Chaparral wuifde de begroetingen van zijn volgelingen kortaf terzijde. Blijkbaar had men hem op de hoogte gesteld van de aanwezigheid van de Ragebol en was hij nu gekomen om te weten te komen, waarom de vreemdeling zich op zijn domein bevond. Met een hese stem, die beefde van woede, ondervroeg hij de Ragebol, terwijl hij met heftige gebaren zijn woorden kracht bijzette.

„Ik zou wel erg graag een babbeltje met je willen maken, vriend," zei de Ragebol onverschillig, „maar ik heb er geen flauw benul van, waarover je het hebt. Ofschoon ik wel mag aannemen, dat je me nou niet precies zit uit te nodigen om met je uit vissen te gaan."

Een ogenblik leek het, alsof Chaparral uit het veld geslagen was, nu hij werd aangesproken in een taal die hij niet begreep, en dat op een toon, die wel deed vermoeden dat de Ragebol zich niet liet overbluffen. Toen vuurde hij een stortvloed van vragen af op de Tarahumara's die de Ragebol hadden afgeleverd. Het was duidelijk aan hun gedragingen te zien, dat ze doodsbang voor Chaparral waren. Eerst probeerden ze uit te leggen, wat er gebeurd was. Om het hardst stonden ze gebaren te maken in de richting van de mesa, vanwaar ze waren gekomen. Langzamerhand evenwel werden ze stil onder de striemende woorden van Chaparral.

De Ragebol verdiepte zich telkens weer in de grote tegenstelling die er bestond tussen deze ene man en zijn volgelingen. Hij was een indrukwekkende figuur, die een grote waardigheid over zich had, in ieder opzicht een man van aanzien, zijn Indiaanse volgelingen daarentegen waren stuk voor stuk onbeduidend en slaafs.

Chaparral ging nog minutenlang door met hen ervan langs te geven. Bij iedere volgende zin klonk zijn stem dreigender. Verscheidene keren maakte hij heftige gebaren naar de Ragebol en dan weer naar de maan. Met verwrongen trekken en rollende ogen stond hij zo een hele tijd te tieren.

Terwijl de Tarahumara's als het ware ineenkrompen onder de woorden van Chaparral, hield de Ragebol zich zo onverschillig mogelijk, hoewel hij moest toegeven dat dit meer schijn dan werkelijkheid was. Het was hem maar al te duidelijk, dat Chaparral een aantal hoogst onprettige opmerkingen of misschien wel dreigementen tegen hem uitsprak en dat zijn aanwezigheid de machtige heerser ten zeerste ongelegen kwam, waarschijnlijk om redenen die verband hielden met de bijeenkomst van de Indianen.

Met zijn armen over elkaar en flauwtjes glimlachend stond de Ragebol naar Chaparral te kijken en zich af te vragen, hoe hij er in vredesnaam heelhuids vandoor zou kunnen komen. Het lot scheen hem wel erg ongunstig gezind te zijn.

Wat zou Dixon op dit ogenblik doen? dacht hij. Zouden hij en Vlasto nog niet haast komen opdagen? Porfirio weet, waar de paddestoelengod zich bevindt. En Vlasto is hier al eens eerder geweest.

Opeens bemerkte hij dat Chaparral was opgehouden met spreken. De man keerde zich bruusk om en liep het dal in, gevolgd door vele van zijn volgelingen. De Ragebol zag dat de Indianen die hem hadden overgebracht, nu dichter bij hem kwamen zitten. Ze hadden blijkbaar strenge orders om de Ragebol niet te laten ontsnappen.

Een poosje nog bleef hij de situatie nauwgezet overwegen, maar al spoedig kwam hij tot het inzicht dat hij niets kon uitrichten.

„Welaan," gromde hij wijsgerig, „dan kunnen we maar één ding doen, slapen!"

Hij voegde de daad bij het woord; hij wikkelde zich in zijn deken, die wel een beetje onaangenaam rook, maar die dik en warm was, en maakte het zich zo gemakkelijk mogelijk bij het vuur, met zijn hoed op een steen als hoofdkussen.

Erg overtuigd dat hij zou kunnen slapen, was hij nu ook weer niet. Hij kon zijn gedachten maar niet losmaken van de hachelijke positie, waarin hij zich bevond. Die bespottelijke, maar toch zo angstaanjagende paddestoelengod! En die vijandige, fanatieke Chaparral...

Er moest wel iets heel bijzonders op komst zijn. De Ragebol voelde zich in zijn hart dan ook erg ongerust. Een paar van de Tarahumara's hadden zijn voorbeeld gevolgd en waren ook gaan liggen. Even later hoorde hij in de verte het gedempte geluid van onbeslagen hoeven; daar naderden weer ezeltjes met hun typisch sjokkende tred. De Ragebol luisterde er onverschillig naar, omdat hij dacht dat het alleen maar nieuwe troepen Indianen waren, die naar de bijeenkomst kwamen. Plotseling echter schonk hij er meer aandacht aan. Een ander geluid drong door tot zijn scherpe oren. Het was het geluid van metaal op steen, het droge geklikklak van met ijzer beslagen hoeven; een veel zwaardere tred dan het zachte gesjok van de ezels.

Wordt vervolgd

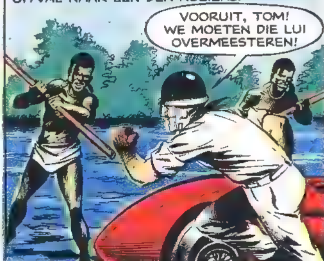
Ted en Tom

en de monsterrace

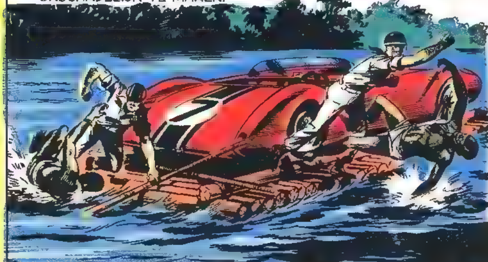
TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. HUN RIVAAL BURT MALDON WAS EROP UIT HEN UIT TE SCHAKELEN. TIJDENS DE LAATSTE ETAPPE WERDEN DE VRIENDEN DOOR TWEE NEGERS OP EEN VLOT ONTVOERD.

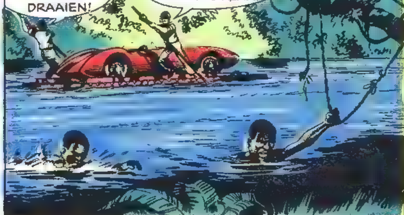

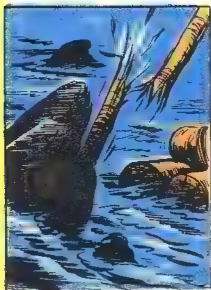

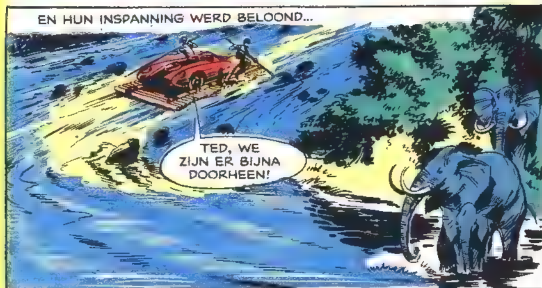

VLUG NAM TED EEN BESLISSING.
WE GAAN DOOR DE STROOMVERSNELLINGEN! DAT IS ONZE ENIGE KANS!

IN VOLLE VAART SCHOOT HET VLOT OP DE STROOMVERSNELLINGEN AF.
PAS OP DAT WE DE ROTSEN NIET RAKEN!

DE VRIENDEN DEDEN ALLES WAT ZE KONDEN OM HET VLOT DOOR DE GEVAARLIJKE ZONE TE MANOEUVREREN.

HOU VOL! WE REDDEN HET WEL!

EN HUN INSPANNING WERD BELOOND...
TED, WE ZIJN ER BIJNA DOORHEEN!

EINDELIJK KWAMEN ZE IN KALM WATER.
DAT WAS OP HET NIPPERTJE, HÈ?
NOU EN OF! WE BRENGEN HET VLOT NU GAUW NAAR DE OEVER!

EVEN LATER...
WE ZIJN AAN DE K'GANU'S ONTSNAPT! NU MOETEN WE TERUG NAAR DE RACE!

MAAR OPEENS WEERKLONK GESCHREEUW.
STOP, BLANKEN! JULLIE KUNT ONS K'GANU'S NIET ONTSNAPPEN!
DOOD AAN DE BLANKEN!

De juwelenroof

Vervolg van bladzijde 11

ogenblik, dat ik de trap passeerde, kwam meneer Koomans naar beneden rennen en struikelde blijkbaar, want hij viel tegen mij aan. Ik viel ook en meneer Koomans kwam boven op mij terecht. Ik viel nogal ongelukkig en nu zit ik hier met een verstuikte enkel."

„En toen?" vroeg inspecteur Brandt.

„Meneer Koomans hielp me opstaan. Ik voelde een stekende pijn in mijn voet. Hij heeft me toen ondersteund, maar ik zei: Gaat u maar vast kijken. Dat deed hij en zag wat er was gebeurd. Hij rende naar buiten, maar de dief was al gevlogen."

„Dat weten we, ja," zei de inspecteur. „De wagen is een paar straten verder teruggevonden. Hij was de dag voor de diefstal gestolen."

„Gestolen?"

De inspecteur knikte. „Dat is meestal de gang van zaken bij dergelijke diefstallen. Van een gestolen wagen kun je je gemakkelijker ontdoen, die laat je gewoon ergens achter." De inspecteur stond op. „Ik denk dat dit zo'n beetje alles is wat u ons kunt vertellen, nietwaar, meneer Stemvoort?"

Herman Stemvoort knikte. „Ja, ik zat dus met die verstuikte enkel en kon er bijna niet meer op lopen."

„Maar toch wel een klein beetje?"

„Ja, maar dat was heel pijnlijk. Ik ben naar boven gehinkt en toen heeft mevrouw Koomans de dokter gewaarschuwd. Later heeft meneer mij met zijn auto naar hier gebracht."

De inspecteur en de brigadier vertrokken korte tijd later. Buiten gekomen zei de inspecteur: „Manders, bel jij even naar het bureau dat een mannetje het huis hier voorlopig in de gaten houdt. Maar schiet een beetje op, want ik wil zo gauw mogelijk weer naar de Lindelaan."

Lui achterover uitgestrekt lag juwelier Koomans in een zonnestoel op het dek van zijn prachtige, sneeuwwitte jacht *Irene*. Toen hij iemand de loopplank hoorde opkomen, kwam hij loom uit zijn gemakkelijke houding overeind.

„Goedemiddag, inspecteur, bent u het? En hebt u al een spoor gevonden?"

„Goedemiddag, meneer Koomans. We doen ons best," zei de inspecteur en met een armgebaar, dat het jacht omvatte, vervolgde hij: „U hebt het hier niet slecht."

„Nee, inderdaad niet, inspecteur. Maar ik heb het wel verdiend, want ik heb de afgelopen winter hard gewerkt. Bovendien kan ik met een gerust hart de zaak aan Herman overlaten."

De inspecteur knikte.

„Maar waarmee kan ik u van dienst zijn, inspecteur, want ik denk niet dat u voor uw plezier helemaal hierheen bent gekomen, al bent u overigens van harte welkom."

„Dank u," zei de inspecteur, „maar ik kwam eigenlijk langs om te vragen of u de inventarislijst van het gestolene al hebt opgemaakt?"

„Ja, die is klaar. Ik heb hem beneden in de kajuit." Koomans stond op. „Als u mij wilt volgen, inspecteur."

In de kajuit zocht Koomans enige tijd in een kast, terwijl de inspecteur de kostbare inrichting bewonderde. Toen overhandigde de juwelier hem een vel papier. „Hier is de lijst," zei hij.

„Prachtig," zei de inspecteur, terwijl hij de lijst in zijn zak stopte zonder ernaar te kijken. „A propos, meneer Koomans, u zei dat u de zaak aan uw bediende had overgelaten?"

„Ja?" Koomans keek de inspecteur vragend aan.

„U wikkelt hier dus geen zaken af?"

„Nee," zei Koomans.

„En u hebt hier geen bezoek ontvangen?"

„Nee, maar waarom vraagt u dat?"

„Nou, ik dacht zo, dat het niet onmogelijk zou zijn, dat de dieven contact met u zouden zoeken, ik bedoel onder het mom van zaken doen. Ze doen dat ook dikwijls via de verzekeringsmaatschappij, zoals u weet. Voor een aanmerkelijk lager bedrag dan de maatschappij moet uitbetalen aan de bestolene zijn ze dan dikwijls bereid het gestolene weer terug te bezorgen. Ik heb echter al contact opgenomen met uw verzekeringsmaatschappij, maar daar hadden ze nog niets vernomen. En als de dieven het schriftelijk zouden doen, dan zou uw bediende u onmiddellijk op de hoogte stellen, als hij een dergelijke brief bij de post vond, nietwaar?"

„Beslist, inspecteur, beslist," zei Koomans. „Denkt u dat de dieven het op die manier zullen proberen?"

„We moeten met alle mogelijkheden rekening houden. Het gebeurt nogal eens, dus waarom nu ook niet?"

„Ja, dat is zo, inspecteur."

„Wel, ik heb nu de lijst, dus ga ik maar weer. Tot ziens, meneer Koomans."

„Tot ziens, inspecteur."

Toen inspecteur Brandt in zijn auto stapte en even later wegreed, stond Koomans aan de reling van zijn jacht en staarde peinzend de wagen na.

Toen de inspecteur voor de tweede maal die dag bij het jacht van juwelier Koomans aankwam, stond zijn gezicht opmerkelijk gespannen. De juwelier lag nog steeds in zijn stoel op het dek en scheen te slapen. Als hij verbaasd was de politieman opnieuw voor zich te zien, liet hij het niet blijken, want met opgewekte stem vroeg hij: „Hebt u iets vergeten, inspecteur?"

Inspecteur Brandt nam de pijp uit zijn mond, klopte die tegen de reling uit, stak hem in zijn zak en zei: „Inderdaad."

„Wat?"

„Dat zou ik graag even met u beneden in de kajuit bespreken."

Verbaasd keek de juwelier de inspecteur aan en trok vragend zijn wenkbrauwen op. „Zoals u wilt," zei hij toen.

„Meneer Koomans," begon de inspecteur, toen zij in de kajuit waren gezeten, „ik zal er maar geen doekjes om winden en kort zijn. Ik zou graag willen dat u die brandkast daar openmaakte." De inspecteur wees op een kleine kluis, die in een hoek van de kajuit stond. Als zijn jacht op datzelfde moment was gezonken, had de juwelier niet verbaasder kunnen kijken. „Maar... waarom?"

„Omdat ik verwacht te vinden wat ik zoek," zei inspecteur Brandt.

„Wat dan?" Er klonk duidelijk ergernis en ingehouden woede in de stem van de juwelier.

„Dat weet u net zo goed als ik."

„Nee, dat weet ik niet," beet de juwelier de inspecteur toe.

„Dan zal ik het u vertellen," zei de inspecteur. „In de brandkast bevinden zich de briljanten ringen en diamanten en nog andere sieraden, die eerst bij u in de etalage hebben gelegen."

„Wat? Dus u beschuldigt mij van...?"

„Inderdaad," zei de inspecteur.

De juwelier trachtte zijn woede meester te blijven, maar hij slaagde er maar half in. „Weet u wat voor gevolgen dit voor u kan hebben, inspecteur?"

„Dat weet ik," antwoordde de inspecteur uiterlijk kalm.

„Open de brandkast, Koomans."

„Ik denk er niet aan," beet de juwelier hem toe. Hoe en waar vandaan, dat was zelfs de inspecteur ontgaan, maar opeens had Koomans een revolver in zijn hand, die hij op de inspecteur gericht hield. „Als je dacht dat je me al had, dan vergis je je toch. Ik heb inderdaad de juwelen hier in de brandkast. De verzekeringsmaatschappij heeft me al betaald en dat was een lief sommetje. En voor de ringen, diamanten en andere sieraden vind ik in het buitenland heus wel iemand, die er goed voor wil betalen."

Hoewel de inspecteur begreep dat Koomans in het nauw zat en daardoor tot alles in staat zou zijn, dwong hij zichzelf kalm te blijven. „U hebt geen enkele kans, want mijn mannen staan u buiten op te wachten," zei hij.

„O ja? En als ik nu eens niet de wal op ga, maar met mijn speedbootje, dat aan de andere kant van mijn jacht ligt, naar de overkant vaar? Hebt u daar wel aan gedacht?"

Inspecteur Brandt kreeg een schok. Hij had inderdaad niet aan die mogelijkheid gedacht.

„Nou," drong de juwelier aan.

„We zullen u altijd krijgen," zei de inspecteur.

Koomans lachte. Terwijl hij de politieman in het oog hield, liep hij naar de brandkast, opende die en haalde er een platte, zwarte doos uit.

Hij ging op de deur toe en moest daarbij de inspecteur passeren. Deze, die al die tijd roerloos had staan kijken, stak plotseling zijn voet uit. De juwelier gaf een schreeuw en viel voorover tegen de deur, waarbij de revolver hem uit de hand glipte. Snel kwam Koomans overeind en bukte zich vliegensvlug om het wapen op te rapen. Maar de inspecteur was hem een fractie van een seconde voor en zette er zijn voet op. Met zijn rechtervuist gaf hij tegelijkertijd Koomans een stomp tegen de borst, zodat deze achterover op de zitbank tuimelde. Toen raapte de inspecteur de revolver op. „De rollen zijn nu omgedraaid, waarde heer. Zullen we maar aan wal gaan?"

Verslagen en met hangend hoofd liep juwelier Koomans de trap op naar het dek van zijn jacht. Toen hij aan wal stapte, werd hij door een paar agenten opgevangen. Ze brachten hem naar een gereedstaande auto.

Inspecteur Brandt en brigadier Manders zaten tegenover elkaar aan hun bureau. „Maar hoe kreeg u verdenking tegen Koomans, inspecteur?" vroeg Manders.

De inspecteur klopte zijn pijp in de asbak uit, stopte hem opnieuw en nadat hij hem had aangestoken, zei hij: „Aanvankelijk dacht ik helemaal niet aan de juwelier zelf. Ik wist echter wel dat hij een buitensporig luxueus leven leidde. Na onderzoek kwam ik te weten dat hij grote schulden had, ondanks het feit dat hij goed verdiende. Zijn schuldeisers werden natuurlijk steeds lastiger en toen besloot hij met enkele handlangers die diefstal in scène te zetten om dan met het geld, dat de verzekering hem zou uitbetalen, zijn schuldeisers weer een poosje tevreden te stellen. Ik kreeg verdenking tegen Koomans en zijn bediende toen ik bij het verhoor merkte dat een van beiden loog. De juwelier beweerde namelijk dat hij zich op het ogenblik dat de steen door de etalageruit werd gegooid, in zijn kantoor achter de winkel bevond. Maar zijn bediende, Herman Stemvoort, zei dat zijn baas toen boven was. Het feit dat de bediende een verstuikte enkel opliep, wees erop dat Koomans, toen hij de trap afkwam en Herman in de gang ontmoette, boven op hem moet zijn gesprongen, want het staat wel vast dat die zogenaamde botsing opzet was. Je weet trouwens dat Stemvoort vertelde, dat hij op het moment van de roof een kristallen vaas in zijn handen had. Dat klopte, want daarop vonden we vingerafdrukken van hem."

Manders knikte en zei: „Inderdaad."

„Hans Draaiman had me verteld dat de man, die hij de steen door de ruit zag gooien, even daarvoor een eindje sigaret had weggegooid. Ik had het geluk op de hoek van de Lindelaan dat bewuste eindje sigaret te vinden. Het was een buitenlands merk, Italiaans en peperduur. Toen ik later Koomans op zijn jacht opzocht en hem vroeg of hij daar die dag bezoek had ontvangen, zei hij van niet, maar ik vond in de asbak in zijn kajuit een eindje sigaret van hetzelfde merk, terwijl ik wist dat Koomans uitsluitend sigaren rookte. Toen wist ik zeker dat Koomans zelf in het komplot zat. Je weet hoe het verder is gegaan. Ik ben Koomans weer op zijn jacht gaan opzoeken, terwijl jullie de omgeving afzetten. Daarop heb ik in zijn kajuit hoog spel gespeeld. Ik wist helemaal niet of hij de gestolen sieraden in zijn kluis had, maar ik waagde het erop. Ik had natuurlijk een enorme flater kunnen slaan en dat wilde ik jou besparen; daarom nam ik je niet mee."

„En waagde u uw leven."

„Och," zei de inspecteur luchtig.

„Overigens zat de zaak prima in elkaar," merkte de brigadier op.

„Prima," gaf de inspecteur toe. „Op het moment dat de roof zou plaatsvinden, stuurde Koomans zijn bediende naar het kantoor, zogenaamd om de boel op te ruimen. Via het spionnetje aan het raam van zijn woonkamer gaf Koomans aan zijn helper op de hoek van de Lindelaan het teken dat deze zijn gang kon gaan. Koomans rende daarop de trap af om zijn bediende te beletten naar de winkel te gaan en roet in het eten te gooien."

„Hetgeen hij uiteindelijk toch gedaan heeft," zei Manders.

„Maar dat was Koomans' eigen schuld," zei de inspecteur. „Had hij maar niet moeten liegen, dan had ik geen argwaan gekregen."

... stond Koomans aan de reling van zijn jacht en staarde peinzend de wagen na.

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN INDOCHINA OP ZOEK NAAR EEN REUZENKREEFT. EEN INBOORLING, WIENS LEVEN DOOR ARCHIE GERED WAS, BELOOFDE HEN TE HELPEN.

ZENUWACHTIG BEGON DE MAN TE PRATEN.

DE REUZENKREEFT HUIST IN DE BUURT VAN DE ZILVEREN RIVIER.

KEN BESTUDEERDE DE KAART, MAAR ZEI:

IK ZIE NERGENS EEN ZILVEREN RIVIER. WEET U HET ZEKER?

OP DAT OGENBLIK WEERKLONK EEN GEBRUL.

EEN **PANTER**!

PAS OP!

VLUG BRACHT TED DE ROBOT IN ACTIE.

ARCHIE, GRIJP HEM!

DE PANTER WAS SNEL, MAAR ARCHIE WAS SNELLER.

HOUD HEM GOED VAST!

ONGEMERKT NAM DE GESCHROKKEN INBOORLING DE BENEN.

BRENG DAT BEEST FLINK VER WEG, ARCHIE!

ARCHIE DEED WAT HEM BEVOLEN WAS.
GOED ZO, ARCHIE! KEURIG GEDAAN!

MAAR OPEENS...
ZEG, DIE INBOORLING IS VERDWENEN!
LIEVE HELP, NU WETEN WE NOG NIETS!

WAT EEN RAMP! HOE VINDEN WE NU DIE BEWUSTE ZILVEREN RIVIER?
HEE, KIJK EENS NAAR ARCHIE!

OP ARCHIES HARNAS WAREN LICHTE VLEKKEN ZICHTBAAR.
DIT IS EEN SOORT ZILVERNEERSLAG, AFKOMSTIG VAN HET WATER VAN DE RIVIER.

LATEN WE DIE RIVIER EENS NADER BEKIJKEN.

ARCHIE WAADDE HET WATER IN...
HAAL MET DIE PAN EENS WAT MODDER NAAR BOVEN.

EVEN LATER...
NET WAT IK DACHT. DIT MOET DE ZILVEREN RIVIER ZIJN.

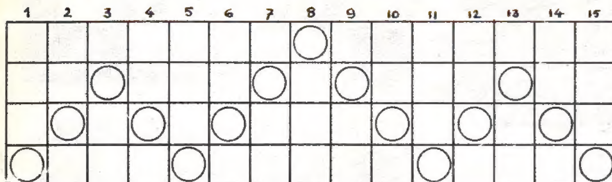

LANGS DE RIVIER TROKKEN DE VRIENDEN VERDER.
PFF! IK BEN DOODMOE!
JA, MAAR TOCH MOETEN WE VOLHOUDEN.

EEN EIND VERDER WERD DE RIVIER BREDER.
IK DENK DAT WE IN DE BUURT VAN DE REUZENKREEFT ZIJN.

TED LIET ARCHIE EEN BOOM OMHAKKEN.
VAN DEZE STAM ZULLEN WE EEN KANO MAKEN, DAN HOEVEN WE NIET VERDER DOOR DE JUNGLE TE TREKKEN.

Wie puzzelt er mee?

Spreekwoordpuzzel

Als je de vijftien woorden hebt ingevuld, van boven naar beneden, volgens de hieronder gegeven omschrijvingen, moeten de letters in de cirkeltjes van links naar rechts een gezegde vormen.

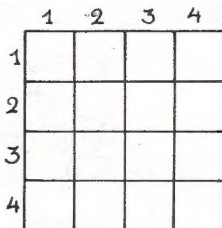
1. Duizend gram
2. Vorm van het werkwoord leven
3. Boom met meestal witte schors
4. Deel van een eetservies
5. Woonplaats van veel mensen
6. Weg of straat met rijen bomen
7. Deel van het gezicht
8. Beest
9. Onderdeel van een kolenkachel
10. Uiting van plezier
11. Tegenslag
12. Verblijfplaats van het vee
13. Zuivelprodukt
14. Boodschapper, bezorger
15. Plezier

Gebroken woorden

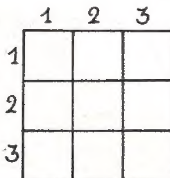
WIND	EIND
MUIL	SLOT
STAD	BUKS
SLAG	NEST
STOF	EZEL
BERG	LINT
HANG	HUIS
OVER	ADER
HAAR	GIDS

Dit zijn allemaal woorden van acht letters, maar ze zijn precies doormidden gebroken en het nare is, dat de achterste stukken door elkaar zijn geraakt. Het zal je wel lukken de schade te herstellen en de goede woorden terug te vinden. Je moet er wel om denken, dat de eerste stukken in de goede volgorde staan. Om je op weg te helpen verklappen we dat het eerste woord moet worden: WINDBUKS. Als je klaar bent moeten de eerste letters van de achterste stukken van boven naar beneden de naam vormen van iets dat in de schoonmaaktijd nogal eens vernieuwd moet worden.

Puzzels *ingezonden door Kees Liket in Vught:*

1. Harde klap
2. Te eniger tijd
3. Jongensnaam
4. Zekering

1. Zangstem
2. Nederlandse voetbalclub
3. Kledingstuk

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Spreekwoordpuzzel

WIE OP EEN BAL IS MOET WEL MEEDANSEN

Tovervlechtwerk

	P		IJ		B	
P	E	N	S	E	E	L
	N		W		D	
IJ	S	W	A	F	E	L
	E		F		L	
B	E	D	E	L	E	N
	L		L		N	

Raadsel

WORSTELAAR

Visitekaartje

NACHTWAKER

Voorzetpuzzel

R	O	M	P
O	V	E	R
V	A	A	L
A	R	I	E
R	I	E	M
L	A	N	D
R	O	T	S

Van deze woorden ga je nieuwe woorden maken door er één letter voor te zetten. Omschrijvingen van deze woorden heb je niet nodig, want je kunt in op twee na alle gevallen maar op één manier een goed woord krijgen. Werkwoordvormen mag je niet gebruiken. Als je klaar bent, moeten de letters die je ervoor gezet hebt, van boven naar beneden de naam van een muziekinstrument vormen.

Oplossing werelddierenquiz van bladzijde 13

1. Steenarend. 2. Nijlpaard. 3. Sprinkhaan. 4. Uil. 5. Zeehond 6. Kameleon. 7. Kroon-kraanvogel 8. Reiger. 9. Mandril. 10. Casuaris 11. Chimpansee. 12. Neushoorn. 13. Giraf. 14. Haai. 15. Schildpad.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

(25)

16 AUGUSTUS 1960 WERD NA LANGE STRIJD TUSSEN GRIEKSE VERZETSSTRIJDERS EN ENGELSE TROEPEN HET EILAND CYPRUS ONAFHANKELIJK VAN ENGELAND. DE GRIEKSE AARTSBISSCHOP MAKARIOS WERD PRESIDENT.

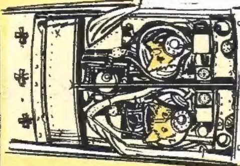
17 AUGUSTUS 1929 WAS HET GROTE DUITSE LUCHTSCHIP **GRAF ZEPPELIN** (TWEEHONDERDZESENDERTIG METER LANG MET EEN DOORSNEE VAN DERTIG METER) BEZIG AAN EEN VLUCHT ROND DE WERELD. HET LUCHTSCHIP, DAT OP 15 AUGUSTUS UIT FRIEDRICHSHAFEN VERTROKKEN WAS, KWAM ZONDER TUSSENLANDING NA HONDERD-EN-EEN UUR EN VEERTIG MINUTEN VLIEGEN IN TOKIO IN JAPAN AAN. HET HAD TOEN EEN AFSTAND VAN TIENDUIZEND KILOMETER AFGELEGD. IN TOKIO VULDE MEN DE VOORRADEN AAN, WAARNA MEN DE REIS OM DE WERELD VOORTZETTE. BIJ ZIJN TERUGKEER IN DUITSLAND HAD HET LUCHTSCHIP 34.590 KILOMETER AFGELEGD. DOOR DEZE TOCHT IS DE ZEPPELIN ZÓ BEKEND GEWORDEN, DAT ALLE ANDERE TYPEN LUCHTSCHEPEN MEESTAL OOK, TEN ONRECHTE, ZEPPELINS WORDEN GENOEMD.

18 AUGUSTUS 1858 WERD DE EERSTE TELEGRAAFVERBINDING TUSSEN EUROPA EN AMERIKA TOT STAND GEBRACHT. DE KABEL, GELEGD DOOR HET KABELSCHIP **AGAMEMNON**, VERBOND DE PLAATS VALENTIA IN IERLAND MET NEWFOUNDLAND IN AMERIKA. DE EERSTE TELEGRAMMEN WERDEN GEWISSELD TUSSEN KONINGIN VICTORIA VAN ENGELAND EN PRESIDENT BUCHANAN VAN AMERIKA. ENIGE DAGEN LATER BRANDDE DE KABEL ECHTER DOOR OP EEN AFSTAND VAN VIERHONDERDVIJFTIG KILOMETER UIT DE IERSE KUST. IN 1866 WERD DE VERBINDING PAS WEER HERSTELD.

IN DE NACHT VAN **17 OP 18 AUGUSTUS 1943** WERD DE GEHEIME FABRIEK VAN DUITSE RAKETWAPENS IN PEENEMÜNDE VANUIT DE LUCHT DOOR EEN VAN DE EERSTE LANGE-AFSTANDSWAPENS VAN DE R.A.F. VERWOEST. IN PEENEMÜNDE WERDEN HET ONBEMANDE STRAALVLIEGTUIG V-1 EN DE V-2-RAKET ONTWIKKELD EN GEBOUWD.

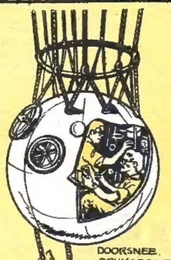
19 AUGUSTUS 1960 KEERDEN DE EERSTE LEVENDE WEZENS DIE EEN DAG IN DE RUIMTE HADDEN DOORGEBRACHT, OP AARDE TERUG. HET WAREN TWEE HONDJES, DIE IN EEN RUSSISCHE RAKET GELANCEERD WAREN.

20 AUGUSTUS 1912 STIERF WILLIAM BOOTH, DE STICHTER VAN HET LEGER DES HEILS. DE ELLENDE, WAARIN VELE MENSEN IN ZIJN TIJD LEEFDEN, MAAKTE DIEPE INDRUK OP HEM. MET ZIJN VROUW EN KINDEREN GING WILLIAM BOOTH ARMEN EN ONGELUKKIGEN HELPEN. ZIJN WERK GROEIDE UIT TOT HET LEGER DES HEILS, EEN ORGANISATIE, DIE ZICH OVER DE GEHELE WERELD HEEFT VERBREID EN IEDEREEN HELPT DIE IN GEESTELIJKE OF MATERIËLE NOOD VERKEERT.

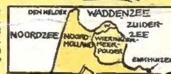

18 AUGUSTUS 1932 BEREIKTEN PROFESSOR PICCARD EN ZIJN ASSISTENT COSIJNS IN EEN GONDEL ONDER EEN STRATOSFEERBALLON BOVEN DE ZWITSERSE ALPEN EEN HOOGTE VAN 16.940 METER. ZE MAAKTEN EEN STUDIE VAN DE KOSMISCHE STRALING EN BRAKEN TEGELIJKERTIJD ALLE BESTAANDE HOOGTERECORDS.

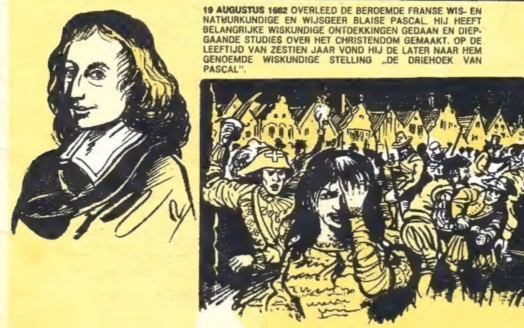
21 AUGUSTUS 1930 VIEL DE WIERINGERMEERPOLDER DROOG. TWEE GEMALEN WAREN HONDERDTWEEËNNEGENTIG DAGEN EN NACHTEN ONAFGEBROKEN AAN HET WERK GEWEEST OM ZESHONDERD MILJOEN KUBIEKE METER WATER IN DE NOORDZEE TE LOZEN. ZO WERD TWINTIGDUIZEND HECTARE GOEDE GROND OP DE ZUIDERZEE VEROVERD.

19 AUGUSTUS 1662 OVERLEED DE BEROEMDE FRANSE WIS- EN NATUURKUNDIGE EN WIJSGEER BLAISE PASCAL. HIJ HEEFT BELANGRIJKE WISKUNDIGE ONTDEKKINGEN GEDAAN EN DIEPGAANDE STUDIES OVER HET CHRISTENDOM GEMAAKT. OP DE LEEFTIJD VAN ZESTIEN JAAR VOND HIJ DE LATER NAAR HEM GENOEMDE WISKUNDIGE STELLING „DE DRIEHOEK VAN PASCAL".

20 AUGUSTUS 1672 WERDEN DE BEKENDE NEDERLANDSE STAATSLIEDEN DE GEBROEDERS CORNELIS EN JOHAN DE WITT IN DEN HAAG OP BEESTACHTIGE WIJZE DOOR HET WOEDENDE VOLK VERMOORD. CORNELIS DE WITT WAS ERVAN BESCHULDIGD EEN MOORDAANSLAG OP DE PRINS VAN ORANJE TE HEBBEN BERAAMD. HIJ WERD GEARRESTEERD EN GEFOLTERD, MAAR HIJ BLEEF ZIJN ONSCHULD VOLHOUDEN. OP 20 AUGUSTUS VIEL HET VONNIS: CORNELIS WAS ONSCHULDIG, MAAR HIJ WERD TOCH VERVALLEN VERKLAARD VAN ZIJN AMBTEN EN WAARDIGHEDEN EN VOOR ALTIJD VERBANNEN UIT HOLLAND EN WEST-FRIESLAND. JOHAN DE WITT, DIE ZIJN BROER IN DE GEVANGENPOORT IN DEN HAAG BEZOCHT, WERD NA HET BEKEND WORDEN VAN HET VONNIS SAMEN MET HEM VERMOORD.

IN DE NACHT VAN **22 OP 23 AUGUSTUS 1572**, DE BARTHOLOMEÜSNACHT, BEGON IN FRANKRIJK OM POLITIEKE REDENEN EEN GROTE MOORDPARTIJ ONDER DE HUGENOTEN (PROTESTANTEN). VELE HUGENOTEN WAREN NAAR PARIJS GEKOMEN OM DAAR HET HUWELIJK BIJ TE WONEN VAN DE KATHOLIEKE ZUSTER VAN KONING KAREL IX, MARGARETHA, MET EEN VAN DE LEIDERS VAN DE PROTESTANTEN, KONING HENDRIK VAN NAVARRA, DAT OP 18 AUGUSTUS WAS VOLTROKKEN. DE KONINGIN-MOEDER, CATHARINA DE MEDICI, EN DE LEIDER VAN DE KATHOLIEKE PARTIJ DREIGDEN KAREL IX MET EEN BURGEROORLOG, ALS HIJ GEEN BEVEL GAF DE HUGENOTEN TE LATEN VERMOORDEN. DE KONING GAF TOE. HET BLOEDBAD, DAT OM DRIE UUR IN DIE NACHT BEGON, DUURDE DRIE DAGEN EN VERBREIDDE ZICH OVER GEHEEL FRANKRIJK. ONGEVEER TIENDUIZEND HUGENOTEN VERLOREN DAARBIJ HET LEVEN.

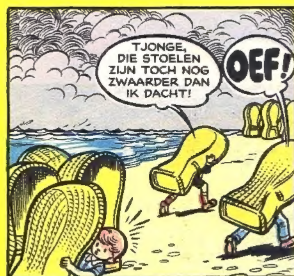

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.